Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

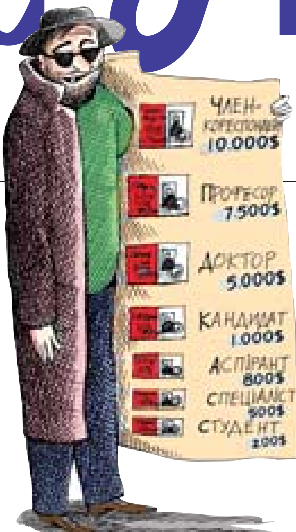
Світ без кордонів

Хочете одружитися? Поговоріть про це з астрологом!

СТОР. 8

Проблема

Куплю нове життя. Недорого

СТОР. 10

Маловідомі факти

«Гігант думки» жив у Полтаві?

СТОР. 12

№ 226 (4726) СУБОТА, 28 ЛИСТОПАДА 2009 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

У НОМЕР:

Армія: роззброєння

Тільки половина боєприпасів під Гайсином зберігалися в задовільних умовах

На Вінниччині розформовано ще один склад боєприпасів. З військової частини, що дислокується в лісі поблизу райцентру Гайсин, вивезено 11,6 тисячі тонн небезпечного вантажу. Останні 60 тонн трьома автомобілями відтранспортовано 25 листопада ц. р.

— Це перший випадок в історії Збройних сил України, коли в такі рекордні терміни здійснено відвантаження вибухонебезпечних речовин, інженерних боєприпасів та сигнальних мін, у кількості 1120 умовних вагонів, — каже командувач Сухопутних військ ЗС України генерал-полковник Геннадій Воробйов. — Склад інженерних боєприпасів під Гайсином розформовували з березня по листопад нинішнього року.

СТОР. 6

Додаткові поїзди на новорічні свята

Південно-Західна залізниця призначила ще дев'ять додаткових поїздів на новорічні та різдвяні свята, **повідомляє прес-служба Південно-Західної залізниці.** Зокрема, додаткові поїзди призначено за напрямками Київ—Львів, Київ—Чоп, Київ—Москва (два додаткові поїзди), Київ—Сімферополь (два), Київ—Ужгород (три). Нагадаємо, раніше Укрзалізниця призначила ще 11 додаткових поїздів на новорічні свята.

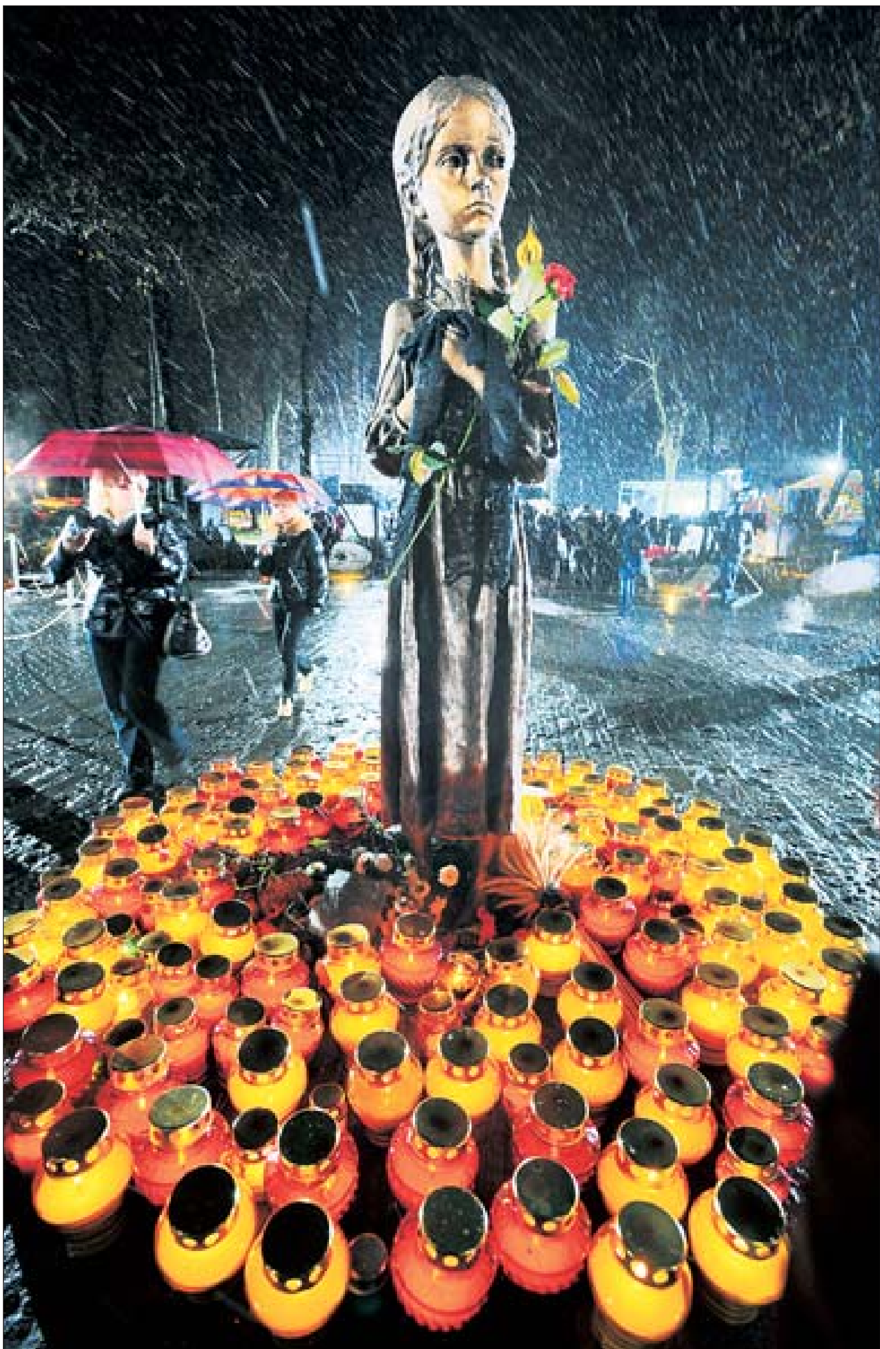

Фото Олександра КЛИМЕНКА (з архіву «Голосу України»).

Сьогодні — День пам'яті жертв Голодомору

«За день по 20 чоловік стукалися і просили їсти»

У роки голодомору Марфі Солохненко (нині М'якга) було лише шість років. Жила її родина в селі Козилівка на Чернігівщині. Дівчинка чітко запам'ятала той страшний час, хоч і не любить про це згадувати і тим паче розповідати. Зазвичай Марфа Григорівна відбувалася своїм дітям фразою «Ой, було, краще вам не знати». Але на наше прохання все-таки відгукнулася.

— Голод ми відчули весною 33-го року. Звичайного хліба в нинішньому розумінні не було взагалі. Мати пекла щось схоже на хліб переважно із конопляної макухи. Тоді на Чернігівщині масово вирощували льон і коноплі.

СТОР. 11

На Луганщині виявлено 90 масових поховань

Співробітники СБУ продовжують відновлювати панораму трагічних подій 1930-х років. Слідчі опрацювали 54 кримінальні справи з архівів УСБУ в Луганській області та 50 документів обласного Держархіву. В їх числі — рішення обласних і районних бюро парткомів із приводу хлібозаготівельної кампанії 1932—1933 років та колективізації.

Для визначення кількості загиблих від голоду з Держархіву Луганщини отримано 281 «Книгу реєстрації актів записів про смерть» 1932—1933 років. Уже вивчено й визнано речовими доказами 72 такі книги. В одній з них — записи про смерть у квітні—жовтні 1933 року 38 вихованців Старобільського дитячого будинку із зазначенням причин: «виснаження», «голодна смерть», «голодна хвороба». Найменшому вихованцеві було лише два тижні, а найстаршому — 12 років. Водночас за декілька кілометрів на залізничних станціях формувалися ешелони із продовольством для відправлення до інших регіонів.

В області виявлено 90 масових поховань жертв голодомору. З'ясовується кількість похованих у братських могилах, **повідомляє наш власкор Алла АНТІПОВА.**

КОРОТКО

■ Депутати Запорізької обласної ради виділили 450 тисяч гривень для преміювання медичного персоналу за позаурочну роботу в період епідемії.

■ Уже незабаром третина населення Землі відчує нестачу води, такі невтішні прогнози містяться у доповіді, представленій днями у штаб-квартирі Світового банку.

■ Від сьогодні у православних та греко-католиків розпочинається один із найтриваліших і найсуворіших постів — Різдвяний.

■ Не менше дев'яти осіб загинуло під час аварії на шахті у південно-західному Китаї.

За повідомленнями наших кореспондентів та Укрінформу.

ПОДІЇ

Українські дипломи котируватимуться в Литві

Керівники міністерств освіти України та Литви підписали взаємну угоду про те, що дипломи обох держав будуть визнані чинними на даних територіях. За умовами угоди, в обох державах визнаватимуться документи, які підтверджують факт завершення середньої освіти, документи, що засвідчують факт завершення періодів навчання, набуття кваліфікації вищої освіти, а також документи, котрі засвідчують здобуття наукового ступеня. Отже, випускники загальноосвітніх шкіл України зможуть без проблем вступати до вищих начальних закладів Литви. А ті молоді люди, які вже одержали вищу освіту в Україні, мають шанс знайти роботу за спеціальністю в Литві без повторного навчання або перекваліфікації, **повідомляє прес-служба Міносвіти.**

Інвестиційний клімат не покращився

Про це заявив президент Європейської бізнес асоціації Тронд Мое. «Реформи законодавства йдуть дуже повільно, дуже складним залишається питання відшкодування ПДВ, найважчими проблемами іноземні підприємці вважають корупцію та судову систему», — зазначив він, **повідомляє «РБК-Україна».**

За його словами, останнім часом є і певні позитивні зрушення, зокрема, входження країни до СОТ, прийняття закону про спільні підприємства, завершення підготовки до підписання договору про створення зони вільної торгівлі. Однак це не компенсує недоліки.

Я ВАМ ПИШУ...

«Свобода слова» тільки вночі

Чому передача «Свобода слова» на телеканалі ICTV виходить о 11 вечора, а повтор о 4 ранку? Вдень ми можемо дивитися тільки бойовики з рекламою всяких обіцянок кандидатів, а вночі — «Свободу слова», але на шкоду сну.

Можливо, у ній говорять про ті речі, про які нашим дітям ще рано слухати? Або цю передачу створено спеціально для тих, хто не спить? Але ж багатьом завтра на роботу. Виходить майже по-радянськи: «свобода слова», але не для всіх, а на кухні, пошепки й вночі.

Володимир СЄДОЙ.

Чернігів.

«Королева України-2009» Юлія Галіченко стала другою віце-міс на міжнародному конкурсі «Міс модель світу»

ПІДСУМКИ ТИЖНЯ

Сподобатися всім

Хочуть майже усі кандидати в президенти. І, можна додати, — завжди. Цьогорічна виборча кампанія, на жаль, — не виняток. Поки що жоден з претендентів на гетьманську булаву не висловив своє бачення стратегічного розвитку країни. Кожен з них реагує ситуативно. Яскравий приклад — спалах осінніх захворювань на грип і ГРЗ.

Як з'ясувалося, медичні працівники виявилися неготовими до нього. Відтак — поширення у країні паніки, песимістичні прогнози і... Обіцянки. Раптово усі зрозуміли, що медицина потребує значно кращого фінансування, технічного переоснащення, врешті — реформування. Щоправда, ніхто не уточнив, чому її не реформували досі? Що заважало уряду запровадити страхову медицину? Тим більше законопроект народного депутата Сергія Шевчука давно зареєстрований у парламенті. Бракувало політичної волі чи урядовці керувалися іншими інтересами?

Саме ці запитання виникали під час позачергового пленарного засідання Верховної Ради і виступу на ньому Прем'єр-міністра Юлії Тимошенко, яка говорила про страшні цифри жертв, що можуть бути після другої хвилі епідемії «свинячого грипу». Але суспільство й досі не отримало відповідь на запитання: а чи була в Україні епідемія «свинячого грипу»? Адже кількість тих, хто захворів і помер від цього різновиду грипу, значно менша, аніж це трапляється під час епідемії. Народні обранці від Партії регіонів ставили запитання: куди і як можна потратити МІЛЬЯРД гривень за місяць до Нового року? Власне, сталося те, що сталося, — вето Президента подолати не вдалося, а законопроект відправили у профільні комітети на доопрацювання. Можна погодитися з думкою Голови Верховної Ради Володимира Литвина: нинішній грип — політична хвороба, яку хочуть використати окремі кандидати у президенти.

На початку тижня Україна відсвяткувала День Свободи і п'ятирічний ювілей «помаранчевої революції». Відсвяткувала доволі скромно. Бо політики, які стояли на Майдані, розбіглися по різних таборах, пересварилися і не знають, що робити далі. Вони не знають, що очікують від них ГРОМАДЯНИ. А тому і намагаються різними методами сподобатися всім.

Володимир КОРОЛЮК.

Володимир ЛИТВИН: «Я готовий стати разом із людьми...»

Під час свого робочого візиту до Криму Голова Верховної Ради в Сімферополі зустрічався з місцевими журналістами, виступив на місцевому телебаченні.

На прес-конференції Володимир Литвин поділився з журналістами своїм баченням основних економічних і політичних проблем у державі.

На його думку, держава повинна жити й після президентських виборів. «Виборами життя в державі не закінчується», — наголосив Голова Верховної Ради України. Відповідаючи на запитання журналістів про виділення 1 млрд. гривень на боротьбу з епідемією грипу, Володимир Литвин сказав: «Українським політикам треба «відповзати» від цієї теми. Вони вже вичавили все, що можна вичавити для своєї передвиборної кампанії». За його словами, було прогнозовано, що на позачерговому пленарному засіданні сесії Верховної Ради України депутати не подолають вето Президента на законопроект про виділення вказаних коштів. «Судячи зі всього, переслідувалась зовсім інша мета — показати боротьбу за інтереси народу. Зрозуміло, що це треба було робити раніше, вирішуючи ці проблеми й контролюючи ті кошти, які виділялися для розв'язання всіх цих задач. Я вважаю, що треба було б, виходячи з необхідності виділення 1 млрд. гривень, погодитися на пропозицію Президента й за рахунок внутрішніх запозичень додати ці кошти до бюджету», — сказав Володимир Литвин.

У відповідь на запитання про земельні проблеми, які існують у Бахчисарайському районі Криму (жителі сіл, що належать до Піщанівської та Вілінської сільрад, на трасі Сімферополь—Севастополь у день робочої поїздки глави парламенту провели акцію протесту **(на знімку)** та вимагали припинити земельне свавілля зі сторони керівництва Агрофірми «Крим». — **Авт.**). В. Литвин запевнив журналістів, що розбереться із цим питанням. **«Якщо необхідно, я готовий стати разом із людьми та перекривати трасу, безлад із землею треба зупинити»**, — сказав він.

***

Голова Верховної Ради України Володимир Литвин під час робочої поїздки по Криму відвідав філію Центрального музею Збройних Сил України військово-морський музейний комплекс «Балаклава».

В одному із залів музею Володимир Литвин відповів на запитання журналістів.

Першою темою, яка цікавила численних представників центральних і місцевих ЗМІ, було ставлення Володимира Михайловича до надання статусу державної російській мові.

Він відзначив, що «мовне питання», як правило, політики активно обговорюють перед виборами. Після виборів про нього забувають. «Я вважаю, що ми повинні виходити із простих і очевидних істин: у нас історично склалося так, що в країні живуть українці, росіяни і представники багатьох інших національностей. Я виходжу з того, що в державі повинно бути розуміння необхідності природності протікання процесів у мовній сфері».

«Зовсім очевидно, — підкреслив глава парламенту, — що нам потрібно відмовитися від того мовного хамства, яке іноді намагаються продемонструвати у вигляді політики українізації».

Володимир Литвин висловився за безумовне виконання законів, у тому числі й тих, що регулюють мовну сферу. За його словами, у парламенті готують відповідні роз'яснення для керівників органів місцевого самоврядування з урахуванням передвиборного періоду.

«Депутати Верховної Ради під час розгляду проекту закону «Про основні напрями внутрішньої і зовнішньої політики», в якому йдеться про НАТО й надання російській мові статусу державної, дали лише сорок сім голосів «за», — зазначив Володимир Литвин. — Всі голоси від фракції компартії та Блоку Литвина. От вам і вся картина. Я вважаю, що політикам необхідно заборонити говорити на цю тему, і тоді у країні буде нормальна мовна практика».

Відповідаючи на запитання про перспективи стосунків України і НАТО, глава українського парламенту зазначив, що, на його думку, найліпшим виходом із ситуації було б припинити будь-які розмови на цю тему. «Українські політики із завзятістю, гідною кращого застосування, стукають у відчинені двері: нас туди ніхто не приймає».

«Україна повинна навчитися жити самостійно, — вважає В. Литвин. — Спроби наших політиків кудись «прилаштувати» країну свідчать про те, що вони або не вірять у власні сили, або не вірять державі Україна». І головне, на що повинні орієнтуватися політики у своїй діяльності, — настрої і сподівання людей.

Георгій ВЕРВЕС,
Микола МАГДИЧ.
Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

ВИБОРИ-2010

Зменшено кошторис

Центральна виборча комісія внесла зміни до кошторису видатків ЦВК на підготовку та проведення виборів Президента України 17 січня 2010 року на 2009 рік, затвердженого постановою ЦВК від 19 жовтня 2009 року. **Як повідомили «Голосу України» у відділі взаємодії із ЗМІ секретаріату ЦВК,** ці зміни спричинені тим, що кількість кандидатів на пост Президента, зареєстрованих Центрвиборчкомом, менша за ту орієнтовну кількість кандидатів, відповідно до якої попередньо розраховувався зазначений кошторис, і це призвело до зменшення необхідних коштів за кількома статтями видатків. Відтак загальний обсяг видатків знизився на 17 мільйонів 265 тисяч 800 гривень і становить 47 мільйонів 800 тисяч гривень.

Конституційний Суд захистив права громадян

Визнання Конституційним Судом України низки положень закону про вибори Президента України неконституційними не зможе загальмувати виборчий процес. Про це заявив Голова Конституційного Суду України Андрій Стрижак на зустрічі з членами делегації спеціального комітету Парламентської асамблеї Ради Європи зі спостереження за президентськими виборами 2010 року в Україні, **повідомляє прес-служба КСУ.**

А. Стрижак зазначив, що КСУ зробив усе, щоб захистити права українців під час голосування, коли визнав низку положень закону про вибори неконституційними. Він повідомив, що це в жодному разі не може загальмувати виборчий процес, оскільки замість скасованих норм закону продовжують діяти попередні.

Техогляд авто треба скасувати

Кандидат на пост Президента України, голова Комітету Верховної Ради з питань національної безпеки і оборони Анатолій Гриценко наголошує на необхідності скасування державного технічного огляду приватного автотранспорту.

«Державний технічний огляд автотранспорту — це побори, приниження та суцільний обман. Ця процедура не має нічого спільного з безпекою дорожнього руху, — підкреслив він, **повідомляє прес-служба кандидата.** — Талончик про проходження техогляду, що висить на лобовому склі автомобіля, жодним чином не гарантує його справність. Будь-який водій це підтвердить».

Категорично проти приватизації Одеського припортового заводу

Намагання привести до банкрутства Одеський припортовий завод та продати його — яскравий приклад безладу, який коїться в державній владі, що належить олігархічним кланам, котрі дощенту розграбовують Україну та торгують національними інтересами. Хоч би кому формально не було продано ОПЗ, є підозра, що він, врешті, опиниться в російських руках. Для Росії важливо, щоб завод не існував — в такий спосіб Росія прагне ліквідувати свого конкурента. Про це кандидат на пост Президента України, голова Всеукраїнського об'єднання «Свобода» Олег Тягнибок заявив на зустрічі з мешканцями Комінтернівського району Одеської області, **повідомляє прес-служба кандидата**.

Хочуть здолати банківську мафію

Ліві поведуть рішучу боротьбу з банківською мафією, яку очолює Ющенко. Про це на прес-конференції в Чернівцях заявив лідер Комуністичної партії України, кандидат у Президенти від Блоку лівих і лівоцентристських сил Петро Симоненко, **повідомляє прес-служба кандидата.**

Лідер КПУ зазначив, що нині грабіжницька кредитна політика комерційних банків знищила виробництво, поставила людей на межу виживання. «Банки брали кредити за кордоном під 17 відсотків, це були кредити для своїх синків і доньок, для кумів. А українцям ці кредити вже видавалися під 25—30 відсотків, — сказав він. — Людей спеціально привчили до можливості брати кредити, втягнули їх в боргову кабалу. І тепер вимагають повертати борги власним майном — машинами, квартирами».

СПІВЧУТТЯ

Голова Верховної Ради України Володимир Литвин надіслав телеграму співчуття Спікеру Меджлісу Аль-Шура Королівства Саудівська Аравія **Абдуллі бін Мохаммеду бін Ібрагіму Аль-Шейху.**

«Народні депутати України поділяють скорботу Ваших співвітчизників у зв'язку з загибеллю людей внаслідок повені», — зазначається в телеграмі.

В. Литвин від імені Верховної Ради України та від себе особисто висловлює найщиріші співчуття рідним і близьким загиблих та побажання якнайшвидшого одужання постраждалим.

Інформаційне управління апарату Верховної Ради України.

Верховна Рада України з глибоким сумом сповіщає про передчасну смерть на 49-му році життя народного депутата України четвертого і п'ятого скликань **КАЛЬНІЧЕНКА Ігоря Вікторовича**

і висловлює щирі співчуття рідним та близьким покійного.

Світла пам'ять про Ігоря Вікторовича назавжди збережеться в наших серцях.

Голова Верховної Ради України Володимир ЛИТВИН; Перший заступник Голови Верховної Ради України Олександр ЛАВРИНОВИЧ; заступник Голови Верховної Ради України Микола ТОМЕНКО; керівник Апарату Верховної Ради України Валентин ЗАЙЧУК.

З подарунками — до селян

ДЕПУТАТ В ОКРУЗІ

Народного депутата України від БЮТ, заступника голови Комітету з питань бюджету Верховної Ради Олега Ляшка з нетерпінням чекають у селах та містечках Чернігівської області. Адже, приїжджаючи сюди, він вирішує значний комплекс проблем територіальних громад. Ось і цього разу в Бахмацькому районі народний обранець запалив факел на ГРП підвідного газопроводу перед с. Красне. Після чого відбулася зустріч з мешканцями села. Він вручив селянам 19 державних актів на землю та подарував місцевій школі тенісний стіл і сім м'ячів. А фельдшерсько-акушерський пункт отримав медичний комплект.

За допомогою Олега Ляшка за останні два роки значно поліпшилось медичне обслуговування мешканців Бахмацького району. Чимало зроблено і для центральної лікарні. Окрім того, нині триває реконструкція терапевтичного відділення під поліклініку в місті Бахмач. Поцікавившись перебігом робіт, народний депутат відвідав також і Батуринську районну лікарню. Медустанові він передав довгоочікуваний рентгено-стоматологічний апарат, електронні ваги для зважування немовлят.

Також Олег Ляшко зустрівся з людьми села Городище. Народний обранець оглянув будівництво блочно-модульної котельні Городищенської загальноосвітньої школи I—III ступеня, обговорив з директором закладу Миколою Доброрізом злободенні питання.

Радо зустріли народного обранця і мешканці Пісок, Стрільників. Олег Ляшко вручив селянам цих сіл державні акти на землю, подарував школам тенісні столи, футбольні м'ячі. А фельдшери отримали від представника парламенту медичні комплекти.

Петро ЄРМОЛАЄВ.

На знімку: директор Городищенської школи Микола Доброріз (праворуч) **дякує народному депутату України Олегу Ляшку за вирішення питання встановлення блочно-модульної котельні.**

Фото автора.

Спеціальна контрольна комісія з питань приватизації

Рішення

Про виконання рішення Спеціальної контрольної комісії Верховної Ради України з питань приватизації щодо стану справ на підприємствах колишньої ДХК «Олександріявугілля»

Розглянувши питання про стан справ на підприємствах колишньої ДХК «Олександріявугілля», Спеціальна контрольна комісія з питань приватизації зазначає.

Після прийняття Комісією рішення від 24.09.2009 р. «Про стан справ на підприємствах колишньої ДХК «Олександріявугілля» позитивних зрушень у вирішенні нагальних проблем буровугільного комплексу не відбулося, ситуація ще більше загострилася.

За рік, що минув після прийняття розпорядження Кабінету Міністрів України від 24.09.08 р. №1275, яким передбачалися конкретні заходи для розв'язання проблем комплексу, практично жоден його пункт не виконаний.

Передача в оренду двом приватним структурам — ТОВ ІВОК «Експлерент» та ЗАТ «Енерговугілля» доведеної до банкрутства ДХК «Олександріявугілля» передбачала забезпечення ефективного використання орендованого майна, вдосконалення виробничого процесу, вирішення комплексу соціальних питань.

Неефективна виробнича діяльність та неплатоспроможність ТОВ ІВОК «Експлерент» і ЗАТ «Енерговугілля» призвели до того, що на підприємствах колишньої ДХК «Олександріявугілля», замість стабілізації, почала складатись кризова ситуація.

Фактично буровугільний комплекс м. Олександрія, на якому видобувалося щорік понад 10 млн. т бурого вугілля найбільш ефективним та безпечним відкритим способом, вироблялось близько 4 млн. т брикету, знищено. Кількість працюючих, яка становила на час передачі підприємств в оренду більше 5000, скоротилася до 900. Оскільки підприємства буровугільного комплексу є містоутворюючими, це створило гостру ситуацію з працевлаштуванням у місті, розвитком соціальної сфери, виконанням місцевого бюджету.

За час оренди частину підприємств розграбовано і зруйновано. Знищено Байдаковську брикетну фабрику та ТЕЦ 1-2, не працює Димитрівська брикетна фабрика та ТЕЦ-3. Розріз «Морозівський» поступово затоплюється. Ліквідовано вантажнотранспортне управління, розібрані та здані в металобрухт під'їзні залізничні колії.

Відповідальності за це ніхто не поніс.

Особливе занепокоєння викликають брутальні порушення трудових прав працівників структурних підрозділів колишньої ДХК «Олександріявугілля». Заборгованість у зарплаті досягла: по ЗАТ «Енерговугілля — 21,8 млн. грн., по ТОВ ІВОК «Експлерент» — близько 11 млн. грн. (з них по ліквідованому вантажно-транспортному управлінню — близько 3 млн. грн.).

Не вирішуються питання трудових відносин з працівниками підприємств, орендованих ТОВ ІВОК «Експлерент». Не виконуються передбачені Гірничим законом заходи соціального характеру. Гірникам заборговано більш як 8 тис. т побутового вугілля.

Питання, пов'язані із зазначеною ситуацією, розглядалися на нарадах у Кабінеті Міністрів України, Мінвуглепромі, ФДМУ, обласній адміністрації, але після цього жодних позитивних зрушень не відбувалося, рішення, які приймалися, не виконуються.

Це надзвичайно загострило морально-психологічну напругу в регіоні. Доведені до відчаю працівники збанкрутілих підприємств, жителі міста загрожують перекриттям транспортних, у тому числі залізничних магістралей, блокуванням виборчих дільниць, іншими акціями протесту.

Таке становище є неприпустимим і потребує вжиття невідкладних заходів.

З огляду на викладене Комісія вирішила:

1. Запропонувати Кабінету Міністрів України:

— вжити невідкладних заходів до виконання розпорядження №1275-р від 24.09.08 р. та інших доручень уряду, які давались відповідним міністерствам і відомствам. Насамперед вирішити питання поновлення трудових прав і виплати боргів із заробітної плати працівникам колишньої ДХК «Олександріявугілля» та реалізації передбачених законодавством соціальних гарантій працівникам і ветеранам підприємств;

— розглянути питання щодо перспектив розвитку буровугільного комплексу;

— створити умови, які б сприяли залученню недержавних інвесторів у процес стабілізації та розвитку буровугільного комплексу України, опрацювати питання створення вільної економічної зони на його території;

— опрацювати питання реалізації буровугільної продукції для населення та потреб підприємств паливно-енергетичного комплексу України;

— для вугледобувних підприємств, існуючих у басейні, вирішити питання реструктуризації податкової заборгованості та інших обов'язкових платежів з відстрочкою першої виплати на строк не менше 3 років;

— передбачити у законі «Про Державний бюджет України на 2010 рік» виділення окремим рядком необхідних коштів для розвитку буровугільного комплексу.

Просити Кабінет Міністрів України про вжиті заходи поінформувати Спеціальну контрольну комісії Верховної Ради України з питань приватизації до 25.12.2009 р.

2. Фонду державного майна України разом з Мінвуглепромом України терміново завершити здійснення заходів, пов'язаних з поверненням до сфери державного управління майна, яке перебуває у незаконному володінні у ЗАТ «Енерговугілля».

Інформувати Комісію до 20.12.2009 р.

3. Генеральній прокуратурі України прискорити вжиття заходів прокурорського реагування щодо :

— відповідальності посадових осіб, які приймали рішення про передачу в оренду підрозділів колишньої ДХК «Олександріявугілля» двом комерційним структурам, які не мали належного досвіду роботи у сфері видобутку вугілля, а також фінансових, технічних та інших ресурсів щодо забезпечення цієї діяльності;

— безгосподарного ставлення до державного майна та порушення трудових прав працівників колишньої ДХК «Олександріявугілля» раніше орендованих ТОВ ІВОК «Експлерент», а також невиконання правових актів щодо повернення до сфери державного управління майна, орендованого ЗАТ «Енерговугілля»;

— притягнення до кримінальної відповідальності осіб, винних у пошкодженні та розкраданні державного майна.

Здійснити перевірку дотримання законності прийнятих судових рішень за позовами Фонду державного майна до ТОВ ІВОК «Експлерент» та ЗАТ «Енерговугілля» щодо невиконання вимог договору оренди ДХК «Олександріявугілля», у разі виявлення порушень вжити реагування згідно з вимогами закону.

5. Доручити голові Комісії разом з представниками Генеральної прокуратури України, Міністерства вугільної промисловості України, Міністерства праці та соціальної політики України, Фонду державного майна України взяти участь у сесії Олександрійської міської ради під час розгляду питання про розв'язання проблем у буровугільному комплексі м. Олександрія.

Голова Комісії
Є. В. МАРМАЗОВ,
секретар Комісії
Р. П. ЗОЗУЛЯ.

19 листопада 2009 року.

Прем'єр-міністру України Ю. В. Тимошенко

Про стан справ у буровугільному комплексі України

Шановна Юліє Володимирівно!

Вам добре відомі проблеми вітчизняного буровугільного комплексу. Велике містоутворююче підприємство «Олександріявугілля», де працювало більше 10 тисяч людей, видобувалося щороку понад 10 млн. тонн бурого вугілля, вироблялося близько 4 млн. тонн брикетів, фактично знищене. Так звані «ефективні менеджери» ЗАТ «Енерговугілля» і ВАТ «Експлерент», яким були передані в оренду утворені на базі «Олександріявугілля» підприємства, довели їх до межі. Видобуток вугілля практично припинено. Обладнання, устаткування, інше майно розбазарено і розкрадено. Державі завдано великих збитків.

Фактично знищена ціла підгалузь паливної промисловості України.

Усе це відбувалося і відбувається при потуранні профільного міністерства, Фонду державного майна, силових структур.

При цьому ніхто не турбується про долю шахтарів, членів їхніх сімей, які позбулися роботи, заробітку, а найстрашніше — перспективи. Тільки на колишніх орендних підприємствах, де працювало понад 5 тис. людей, залишилось менше 900. Заборгованість із заробітної плати сягає десятків мільйонів гривень. До того ж після припинення діяльності підприємств близько 700 працівників не одержали трудових книжок, через це багато з них не можуть оформити пенсії, стати на біржу праці, одержати належні їм соціальні виплати, тобто реалізувати елементарні конституційні права.

Спеціальна контрольна комісія Верховної Ради України з питань приватизації двічі ухвалювала рішення, якими пропонувалося відповідним відомствам вжити невідкладних заходів для врегулювання ситуації в буровугільному комплексі.

Однак ці рішення фактично були ігноровані.

Бездіяльність уряду, профільного міністерства, Фонду державного майна, інших відомств призвела до того, що в місті гірників — Олександрії склався дуже напружений, вибухонебезпечний стан. Люди, втративши довіру до уряду, народних депутатів, місцевої влади, висловлюють погрози бойкотувати чергові президентські вибори, вдатися до перекриття залізничних колій, інших силових акцій.

Ситуація, на думку членів Спеціальної контрольної комісії, потребує негайного ефективного втручання уряду. Вважаємо, що треба всебічно розглянути стан справ у буровугільному комплексі, визначитися з його долею, ухвалити радикальні рішення. Адже йдеться про долю десятків тисяч людей, які проживають у м. Олександрії. Винні у тому, що ситуація в цій галузі доведена до критичного стану, мають понести відповідальність.

Направляючи Вам рішення засідання Спеціальної контрольної комісії від 19 листопада 2009 року, на якому втретє розглядалися ці питання, просимо відповідно реагувати і про ухвалені урядом рішення, їх реалізацію інформувати як Комісію, так і мешканців м. Олександрії.

Шановна Юліє Володимирівно! Не можу не нагадати, що Ви особисто у своїх виступах, у тому числі у зв'язку з наступними президентськими виборами, обіцяли все зробити для забезпечення нормальної роботи вугільної промисловості, включаючи підприємства, розташовані у Кіровоградській області. Поки що для реалізації цих обіцянок, по суті, нічого не зроблено, передусім не виконуються навіть ухвалені урядові рішення. Очевидно, що цим ставиться під загрозу не тільки довіра до уряду, а й Ваш особистий авторитет, як державного діяча, глави Кабінету Міністрів, просто як людини.

Пробачте за відвертість.

Євген МАРМАЗОВ,
голова Комісії.

У НОМЕР

Верховна Рада знову без Регламенту

Регламент Верховної Ради знову визнано неконституційним

Учора Конституційний Суд України (КС) оприлюднив рішення, яким визнав неконституційними Закон України «Про організацію і порядок діяльності Верховної Ради України» від 4 вересня 2008 року та Регламент Верховної Ради України від 19 вересня 2008 року. Таким чином Закон і Регламент втратили свою чинність.

У рішенні КС зокрема зазначено таке. Закон був прийнятий 4 вересня 2008 року і підписаний А. Яценюком, Президент повернув його зі своїми пропозиціями до Верховної Ради України для повторного розгляду. 3 лютого 2009 року під головуванням В. Литвина Верховна Рада повторно прийняла закон. Однак його було опубліковано за підписом попереднього Голови Верховної Ради із зазначенням дати прийняття закону — 4 вересня 2008 року.

З наведеного вбачається, що опубліковано закон, щодо якого Президент застосував право вето, а не закон, який Верховна Рада прийняла за результатами його повторного розгляду.

Отже, відсутність під текстом закону, прийнятого за результатами повторного розгляду, належної дати та підпису чинного Голови Верховної Ради є порушенням встановленої частиною четвертою статті 94 Основного Закону України процедури набрання ним чинності, що згідно з частиною першою статті 152 Конституції є підставою для визнання закону неконституційним повністю.

Також КС, проаналізувавши положення статей 84, 93, 94 Конституції, дійшов висновку, що Регламент, який унормовує організацію і порядок діяльності Верховної Ради, має прийматися виключно як Закон України за процедурою його розгляду, ухвалення і набрання ним чинності.

Ірина НАЗАРЧУК.

Висловлюємо щирі співчуття народному депутатові України, заступникові голови Комітету Верховної Ради з питань будівництва, містобудування і житлово-комунального господарства та регіональної політики СЕРБІНУ Юрію Сергійовичу у зв'язку з тяжкою втратою — передчасною смертю дружини

Ольги В'ячеславівни.

Голова Верховної Ради України Володимир ЛИТВИН; Перший заступник Голови Верховної Ради України Олександр ЛАВРИНОВИЧ; заступник Голови Верховної Ради України Микола ТОМЕНКО; керівник Апарату Верховної Ради України Валентин ЗАЙЧУК.

***

Члени Комітету Верховної Ради України з питань будівництва, містобудування і житлово-комунального господарства та регіональної політики, а також працівники секретаріату комітету висловлюють глибоке співчуття народному депутату України VI скликання, заступникові голови комітету СЕРБІНУ Юрію Сергійовичу з приводу передчасної смерті його дружини —

Ольги В'ячеславівни.

***

Фракція «Блок Юлії Тимошенко» глибоко поділяє біль і скорботу свого колеги Сербіна Юрія Сергійовича з приводу непоправної втрати — смерті дружини

Ольги В'ячеславівни.

З життя пішла прекрасна людина, ніжна дружина, любляча мати і берегиня сімейного затишку. Неможливо знайти слова, які могли б розрадити смуток і розпуку нашого друга і товариша, адже цей світ покинула не лише людина, з цього світу пішла часточка душі нашого колеги.

Ми схиляємо голови у глибокій скорботі і щиро тужимо разом з Вами, шановний Юрію Сергійовичу. Передчасна смерть Вашої дружини — спільний біль для усіх нас, Ваших колег.

Висловлюємо Вам свої найщиріші співчуття і молимось за душу прекрасної жінки.

Нехай ніколи не згасає пам'ять про Ольгу В'ячеславівну у Вашому серці і серцях тих, хто знав, любив і поважав цю прекрасну людину.

Світла їй пам'ять.

Міністерством юстиції зареєстровано Українське представництво Міжнародної неприбуткової асоціації «Європейська арбітражна палата», *повідомляє прес–служба Мін'юсту*

Необхідно внести зміни до Кримінально–процесуального кодексу для повного розгляду в суді кримінальної справи про геноцид українського народу 1932—1933 роках, *відзначає заступник голови Служби безпеки України Микола ГЕРАСИМЕНКО*

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до Закону України «Про музеї та музейну справу»

Верховна Рада України **постановляє:**

I. Внести до Закону України «Про музеї та музейну справу» (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., № 25, ст. 191; 1999 р., № 28, ст. 231; 2001 р., № 2-3, ст. 10; 2002 р., № 12-13, ст. 92; 2003 р., № 10-11, ст. 86, № 24, ст. 159; 2004 р., № 17-18, ст. 250; 2008 р., №№ 5-8, ст. 78) такі зміни:

1. Преамбулу викласти в такій редакції:

«Цей Закон регулює суспільні відносини у сфері музейної справи, визначає правові, економічні, соціальні засади створення і діяльності музеїв України та особливості наукового формування, вивчення, обліку, зберігання, охорони і використання Музейного фонду України, його правовий статус.

Цей Закон поширюється на всі види музеїв та заповідників у частині їх музеєфікації, а також обліку, зберігання та використання, охорони, консервації, реставрації музейних предметів, музейних колекцій та предметів музейного значення».

2. Статті 1 і 2 викласти в такій редакції:

«Стаття 1. Основні терміни та їх визначення

У цьому Законі наведені нижче терміни вживаються в такому значенні:

асортиментний кабінет (кімната зразків виробів) — приміщення на підприємствах, у яких зберігаються унікальні зібрання художніх виробів, наукові колекції, інші колекції або окремі зразки виробів, що мають історичну, художню, науково-технічну цінність;

зберігання — один з основних видів діяльності музею щодо створення матеріальних умов і правових засад, за яких забезпечується збереження музейних предметів та музейних колекцій;

консервація — здійснення комплексу організаційних, науково обґрунтованих заходів щодо забезпечення захисту музейних предметів та предметів музейного значення від подальших руйнувань, збереження їх автентичності з мінімальним втручанням у їх існуючий вигляд;

культурні цінності — об'єкти матеріальної та духовної культури, що мають художнє, історичне, етнографічне та наукове значення і підлягають збереженню, відтворенню, охороні, перелік яких визначено Законом України «Про вивезення, ввезення та повернення культурних цінностей»;

музеєфікація — сукупність науково обґрунтованих заходів щодо приведення об'єктів культурної спадщини до стану, придатного для екскурсійного відвідування;

музей — науково-дослідний та культурно-освітній заклад, створений для вивчення, збереження, використання та популяризації музейних предметів та музейних колекцій з науковою та освітньою метою, залучення громадян до надбань національної та світової культурної спадщини;

музейна колекція — сукупність музейних предметів, що об'єднані однією або кількома спільними ознаками;

музейна справа — спеціальний вид наукової та культурно-освітньої діяльності, що включає комплектування, зберігання, охорону та використання музеями культурних цінностей та об'єктів культурної спадщини України, в тому числі їх консервацію, реставрацію, музеєфікацію, наукове вивчення, експонування та популяризацію;

музейне зібрання — сукупність музейних колекцій та музейних предметів, а також пов'язаних з ними бібліотечних фондів, архівів, каталогів та наукової документації музею;

музейний облік — один з основних напрямів роботи музею, що здійснюється шляхом ведення фондово-облікової документації (у тому числі в електронному вигляді), яка містить назву предмета (прізвище автора твору), датування, місце створення, дату надходження до музею, матеріал, техніку виготовлення, короткий опис, наукову атрибуцію, стан збереження, облікові позначення та забезпечує можливість їх ідентифікації, правовий статус музейних предметів і музейних колекцій;

музейний предмет — культурна цінність, якість або особливі ознаки якої роблять необхідним для суспільства її збереження, вивчення та публічне представлення;

Музейний фонд України — сукупність окремих музейних предметів, музейних колекцій, музейних зібрань, які постійно зберігаються на території України, незалежно від їх походження та форм власності, а також музейних предметів і музейних колекцій, що знаходяться за межами України і є власністю України або відповідно до міжнародних договорів підлягають поверненню в Україну;

охорона музеїв — система правових, організаційних та фінансово-економічних заходів, що забезпечують недоторканність музейного приміщення і музейного зібрання;

предмет музейного значення — культурна цінність, особливі ознаки якої є підставою для внесення її до Музейного фонду України та набуття статусу музейного предмета з метою збереження, вивчення і публічного представлення;

реставрація — здійснення комплексу науково обґрунтованих заходів щодо зміцнення фізичного стану та поліпшення зовнішнього вигляду, розкриття найбільш характерних ознак, відновлення втрачених або пошкоджених елементів музейних предметів та предметів музейного значення із забезпеченням збереження їх автентичності.

Стаття 2. Музейна справа та основні напрями діяльності музеїв

Музейна справа уособлює національну музейну політику, музеєзнавство та музейну практику.

Основними напрямами діяльності музеїв є науково-дослідна, культурно-освітня діяльність, комплектування музейних зібрань, експозиційна, фондова, видавнича, реставраційна, виставкова, пам'яткоохоронна робота, а також діяльність, пов'язана з науковою атрибуцією, експертизою, класифікацією, державною реєстрацією та усіма видами оцінки предметів, які можуть бути визначеними як культурні цінності, з метою включення до Музейного фонду України».

3. Абзац другий частини другої статті 3 викласти в такій редакції:

«збереження та державна підтримка Музейного фонду України».

4. У статті 6:

1) частини першу і другу викласти в такій редакції:

«За своїм профілем музеї поділяються на природничі (антропологічні, біологічні, ботанічні, геологічні, зоологічні, мінералогічні, палеонтологічні), історичні (загальноісторичні, військово-історичні, історії релігії, історико-побутові, археологічні, етнографічні), літературні, художні (образотворчого, декоративно-прикладного, народного, сучасного мистецтва), мистецькі (театральні, музичні, музеї кіно), науково-технічні, комплексні (краєзнавчі, екомузеї), галузеві тощо.

На основі об'єктів культурної спадщини, пам'яток природи, їх територій, можуть створюватися музеї просто неба та меморіальні музеї-садиби»;

2) частину третю виключити;

3) частину четверту викласти в такій редакції:

«Музею, що є у державній чи комунальній власності, який має музейні колекції загальнодержавного значення, набув міжнародного визнання і є провідним культурно-освітнім та науково-дослідним закладом у відповідних профільних групах музейної мережі України, у встановленому законодавством порядку може бути надано статус національного музею України».

5. У статті 7:

1) доповнити новою частиною першою такого змісту:

«Музеї можуть засновуватися на будь-яких формах власності, передбачених законами. Засновниками музеїв можуть бути відповідні органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування, юридичні та фізичні особи».

У зв'язку з цим частини першу—шосту вважати відповідно частинами другою—сьомою;

2) абзац третій частини третьої викласти в такій редакції:

«матеріальну базу — відповідно обладнані приміщення для зберігання, консервації та реставрації музейних предметів, для експозицій і виставок, для проведення культурно-освітньої роботи, роботи наукових працівників музею, а також приміщення для забезпечення належного рівня обслуговування відвідувачів»;

3) після частини третьої доповнити новою частиною такого змісту:

«Музеї є юридичними особами, крім тих, що створюються і діють у складі підприємств, установ, організацій та навчальних закладів».

У зв'язку з цим частини четверту—сьому вважати відповідно частинами п'ятою—восьмою;

4) частину восьму виключити.

6. Статтю 9 викласти в такій редакції:

«Стаття 9. Державна реєстрація музеїв

Державна реєстрація музеїв незалежно від форм власності проводиться за їх місцезнаходженням відповідно до закону.

Музеї, створені у складі підприємств, установ, організацій, навчальних закладів, реєстрації не підлягають. Порядок обліку таких музеїв визначає центральний орган виконавчої влади у сфері культури і туризму».

7. У статті 10:

1) частину другу викласти в такій редакції:

«У разі ліквідації музеїв, що заснована на державній і комунальній формах власності, порядок подальшого використання їх музейних зібрань визначає засновник за погодженням з центральним органом виконавчої влади у сфері культури і туризму. У разі ліквідації підприємства, установи та організації, при (у складі) яких діють музеї, а також у разі ліквідації музеїв, які діяли на громадських засадах, їх музейні зібрання та колекції асортиментних кабінетів, окремі предмети музейного значення, придбані за кошти державного та місцевих бюджетів, передаються до відповідних профільних музеїв у порядку, передбаченому Положенням про Музейний фонд України. У разі ліквідації музеїв, заснованих на приватній формі власності, переважне право на придбання музейних зібрань за інших рівних умов має держава»;

2) частину четверту виключити.

8. Текст статті 11 викласти в такій редакції:

«Територія, відведена для музею, належить до земель історико-культурного призначення. На цій території та в музейних будівлях (спорудах) забороняється діяльність, що суперечить його функціональному призначенню або може негативно впливати на стан зберігання музейного зібрання, та інша діяльність, несумісна з діяльністю музею як закладу культури.

Територія, відведена для музею, підлягає просторово-функціональному зонуванню.

На території, відведеній для музею, згідно із статутом музею може бути виділено зони:

заповідна — для зберігання і охорони найбільш цінних історико-культурних, меморіальних комплексів та окремих об'єктів;

експозиційна — для стаціонарного демонстрування великогабаритних музейних предметів і використання в культурно-пізнавальних цілях;

наукова — для проведення науково-дослідної роботи;

рекреаційна — для відпочинку відвідувачів музею та їх обслуговування, зокрема розташування музейних крамниць, буфетів, кафе, інших пунктів громадського харчування, проведення мистецьких, культурно-освітніх заходів, гостьових місць для паркування автомобілів;

господарська — для розміщення допоміжних господарських об'єктів, місць для паркування службових автомобілів та інших транспортних засобів».

9. У статті 13:

1) частини першу і другу викласти в такій редакції:

«Фінансування музеїв залежно від форм власності здійснюється за рахунок коштів відповідно державного бюджету, місцевих бюджетів, благодійних внесків фізичних та юридичних осіб, інших джерел, не заборонених законодавством.

Бюджетні призначення та кошти, одержані від додаткових джерел фінансування музеїв, не підлягають вилученню протягом бюджетного періоду, крім випадків, передбачених законом. Кошти, що надійшли з додаткових джерел фінансування, не впливають на обсяги бюджетного фінансування державних та комунальних музеїв»;

2) після частини другої доповнити новою частиною такого змісту:

«Сума витрат на забезпечення охорони музеїв обов'язково визначається в державному та місцевих бюджетах і вноситься до переліку захищених статей видатків загального фонду бюджетів».

У зв'язку з цим частину третю вважати частиною четвертою;

3) абзац четвертий частини четвертої викласти в такій редакції:

«прибутки від реалізації сувенірної продукції, предметів народних художніх промислів, видавничої діяльності».

10. У статті 14:

1) частину другу викласти в такій редакції:

«Приміщення музеїв, що є у державній чи комунальній власності, передаються їм на праві оперативного управління. Воно може бути вилучене лише за умови надання музею іншого рівноцінного приміщення. У разі вилучення приміщення музею, що є пам'яткою культурної спадщини, рішення про його вилучення приймається за погодженням з центральним органом виконавчої влади у сфері культури і туризму»;

2) у частині третій слова «пам'яток культури» замінити словами «культурної спадщини»;

3) доповнити частиною четвертою такого змісту:

«Музеям надається пріоритетне право на використання споруд, комплексів (ансамблів) та визначних місць, що є пам'ятками культурної спадщини».

11. Статтю 15 викласти в такій редакції:

«Стаття 15. Музейний фонд України

Музейний фонд України є національним багатством, невід'ємною складовою культурної спадщини України, що охороняється законом.

Музейні предмети Музейного фонду України є культурними цінностями, що постійно зберігаються на території України та за її межами або згідно з міжнародними договорами підлягають поверненню в Україну.

Музеї, юридичні і фізичні особи зобов'язані забезпечувати збереженість Музейного фонду України та сприяти його поповненню.

Положення про Музейний фонд України затверджується Кабінетом Міністрів України.

Музейні предмети, музейні колекції та музейні зібрання державної частини Музейного фонду України закріплюються за музеями на праві оперативного управління».

12. Доповнити статтями 15^1 і 15^2 такого змісту:

«Стаття 15^1. Склад Музейного фонду України

Музейний фонд України складається з державної і недержавної частини.

До державної частини Музейного фонду України належать музейні предмети, музейні колекції, музейні зібрання, що є державною власністю, зберігаються у державних музеях, у тому числі музейні предмети, музейні колекції, музейні зібрання, що зберігаються в музеях, які належать до сфери управління відповідних органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, а також у музеях, створених при підприємствах, в установах, організаціях і навчальних закладах державної та комунальної форм власності чи у їх складі. До державної частини Музейного фонду України належать також предмети музейного значення, що підлягають внесенню до державної частини Музейного фонду України, музейні колекції, музейні зібрання, що зберігаються на підприєм-

ствах, в установах та організаціях державної і комунальної форм власності.

До недержавної частини Музейного фонду України належать музейні предмети, музейні колекції, музейні зібрання, що зберігаються в музеях приватної форми власності, музеях підприємств, установ, організацій приватної форми власності та не віднесені або не підлягають віднесенню до державної частини Музейного фонду України, зокрема предмети музейного значення, що підлягають внесенню до недержавної частини Музейного фонду України та є власністю релігійних організацій, громадян та об'єднань громадян.

Стаття 15[2]. Особливості здійснення права власності на музейні предмети, музейні колекції, музейні зібрання, предмети музейного значення Музейного фонду України

Музейні предмети, музейні колекції, музейні зібрання, віднесені до державної частини Музейного фонду України, не підлягають відчуженню, за винятком обміну на інші музейні предмети, музейні колекції, музейні зібрання. Рішення про обмін музейних предметів, музейних колекцій, музейних зібрань, що належать до державної частини Музейного фонду України, приймається центральним органом виконавчої влади у сфері культури і туризму.

У разі передачі майнових комплексів музеїв з державної у комунальну власність музейні предмети, музейні колекції та музейні зібрання залишаються у державній власності і належать до державної частини Музейного фонду України.

Перелік музеїв (у тому числі музеїв системи Національної академії наук України, Українського товариства охорони пам'яток історії та культури, Педагогічного товариства України, інших самоврядних організацій), у яких зберігаються музейні предмети, музейні колекції, музейні зібрання, що є державною власністю і належать до державної частини Музейного фонду України, затверджується Кабінетом Міністрів України.

Музейні предмети, музейні колекції, музейні зібрання, що належать до державної частини Музейного фонду України, та предмети музейного значення, що підлягають внесенню до державної частини Музейного фонду України, не підлягають приватизації та не можуть бути предметом застави. Музейні предмети, музейні колекції, музейні зібрання, що належать до недержавної частини Музейного фонду України, та предмети музейного значення, що підлягають внесенню до недержавної частини Музейного фонду України, не можуть бути предметом застави, якщо заставодержатель — іноземний громадянин або особа без громадянства, яка не проживає в Україні.

У разі продажу музейних предметів, музейних колекцій, музейних зібрань, що належать до недержавної частини Музейного фонду України, держава має переважне право на їх придбання, яке реалізується центральним органом виконавчої влади у сфері культури і туризму або уповноваженими ним державними музеями».

13. Статтю 16 викласти в такій редакції:

«Стаття 16. Музейні предмети Музейного фонду України у складі Державного реєстру національного культурного надбання

Унікальні музейні предмети, музейні колекції, музейні зібрання Музейного фонду України та предмети музейного значення, що підлягають внесенню до Музейного фонду України і мають виняткове художнє, історичне, етнографічне та наукове значення, незалежно від форми власності і місця зберігання вносяться центральним органом виконавчої влади у сфері культури і туризму до Державного реєстру національного культурного надбання.

Положення про Державний реєстр національного культурного надбання затверджується Кабінетом Міністрів України.

Порядок віднесення музейних предметів Музейного фонду України до Державного реєстру національного культурного надбання та умови їх зберігання затверджуються центральним органом виконавчої влади у сфері культури і туризму».

14. У статті 17:

1) у назві і тексті слово «збереження» замінити словом «зберігання»;

2) після слів «відповідно до» доповнити словами «цього Закону та».

15. Статті 18—24 викласти в такій редакції:

«Стаття 18. Формування державної частини Музейного фонду України

Формування державної частини Музейного фонду України здійснюється шляхом:

придбання в установленому порядку предметів музейного значення центральним органом виконавчої влади у сфері культури і туризму, іншими центральними і місцевими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування за рахунок коштів державного і місцевих бюджетів та музеями — за рахунок коштів державного і місцевих бюджетів та інших джерел, не заборонених законодавством;

безоплатної передачі предметів музейного значення підприємствами, установами, організаціями, об'єднаннями громадян та громадянами;

передачі обернених відповідно до законодавства України у дохід держави музейних предметів, предметів музейного значення;

передачі в установленому порядку предметів музейного значення, виявлених під час археологічних, етнографічних, науково-природничих та інших експедицій, будівельних, ремонтних або реставраційних робіт, у тому числі з дорогоцінних металів і дорогоцінних каменів, та скарбів;

повернення в Україну розшуканих музейних предметів, музейних колекцій, музейних зібрань та предметів музейного значення, які були незаконно вивезені;

передачі предметів музейного значення, вилучених на митниці;

поповнення музейних зібрань іншими способами, передбаченими законодавством.

Віднесення предметів музейного значення до Музейного фонду України здійснюється у порядку, передбаченому Положенням про Музейний фонд України, на підставі проведення музеями відповідної наукової експертизи.

Порядок віднесення музейних предметів, музейних колекцій, музейних зібрань та предметів музейного значення до державної частини Музейного фонду України визначається Кабінетом Міністрів України.

Стаття 19. Облік музейних предметів та предметів музейного значення

Музейні предмети та предмети музейного значення, які зберігаються в музеях незалежно від форм власності та підпорядкування, а також предмети музейного значення, які зберігаються на підприємствах, в установах, організаціях державної та комунальної форми власності, підлягають обліку в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Форми облікових документів затверджуються центральним органом виконавчої влади у сфері культури і туризму.

Фондово-облікова документація підлягає довічному зберіганню.

Стаття 20. Переміщення музейних предметів та предметів музейного значення

Переміщення музейних предметів Музейного фонду України та предметів музейного значення здійснюється відповідно до Положення про Музейний фонд України.

Стаття 21. Збереження Музейного фонду України

З метою збереження музейних предметів, музейних колекцій, музейних зібрань та предметів музейного значення власники або уповноважені ними органи зобов'язані створити належні умови, у тому числі спеціальний науково обґрунтований режим їх зберігання, та здійснювати консервацію і реставрацію.

Вимоги до умов зберігання та обліку музейних предметів, музейних колекцій визначає центральний орган виконавчої влади у сфері культури і туризму.

Знищення музейних предметів та предметів музейного значення Музейного фонду України забороняється.

У разі втрати або руйнування музейних предметів, що належать до державної частини Музейного фонду України, вони можуть вилучатися з фондово-облікової документації лише за рішенням центрального органу виконавчої влади у сфері культури і туризму на підставі висновків експертно-фондової комісії.

Стаття 22. Порядок вивезення за межі України музейних предметів, музейних колекцій, музейних зібрань, що належать до державної частини Музейного фонду України, та предметів музейного значення, що підлягають внесенню до державної частини Музейного фонду України

Вивезення за межі України музейних предметів, музейних колекцій, музейних зібрань, що належать до державної частини Музейного фонду України, та предметів музейного значення, що підлягають внесенню до державної частини Музейного фонду України, забороняється, крім випадків тимчасового їх перебування за кордоном для експонування на виставках, реставрації або проведення наукової експертизи на підставі свідоцтва на право вивезення (тимчасового вивезення) культурних цінностей відповідно до Закону України «Про вивезення, ввезення та повернення культурних цінностей» та за погодженням з центральним органом виконавчої влади у сфері культури і туризму.

Стаття 23. Страхування музейних предметів, музейних колекцій, музейних зібрань Музейного фонду України та предметів музейного значення, що підлягають внесенню до Музейного фонду України

Музейні предмети, музейні колекції, музейні зібрання Музейного фонду України та предмети музейного значення, що підлягають внесенню до Музейного фонду України, які тимчасово вивозяться за межі України для експонування, реставрації або проведення наукової експертизи, підлягають обов'язковому страхуванню.

Порядок встановлення їх оціночної та страхової вартості визначають центральний орган виконавчої влади у сфері культури і туризму та центральний орган виконавчої влади з питань фінансів.

Стаття 24. Консервація і реставрація музейних предметів Музейного фонду України

Консервацію і реставрацію музейних предметів Музейного фонду України здійснюють спеціалізовані установи та організації, реставраційні підрозділи музеїв та окремі реставратори, які мають кваліфікаційну категорію за відповідною спеціальністю.

Порядок їх консервації і реставрації визначається центральним органом виконавчої влади у сфері культури і туризму.

Держава сприяє проведенню реставрації музейних предметів, предметів музейного значення недержавної частини Музейного фонду України у державних реставраційних закладах.

З метою проведення атестації реставраторів та присвоєння їм відповідної кваліфікаційної категорії утворюється атестаційна комісія. Положення про атестаційну комісію та її персональний склад затверджуються центральним органом виконавчої влади у сфері культури і туризму.

Органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування сприяють підготовці реставраторів, розвитку мережі спеціалізованих реставраційних закладів».

16. Статтю 26 викласти в такій редакції:

«Стаття 26. Державне управління музеями

Центральний орган виконавчої влади у сфері культури і туризму у межах своїх повноважень:

забезпечує формування та реалізацію державної політики у сфері музейної справи;

формує вимоги щодо державного статистичного обліку музеїв, створених на території України;

здійснює організаційно-методичне керівництво, сприяє розвитку сучасної інфраструктури музейної справи, розвитку музейної мережі, створює спеціалізовані організаційні структури, наукові установи для науково-методичного та матеріально-технічного забезпечення музеїв;

здійснює координацію робіт із створення єдиної інформаційної системи музеїв;

організовує навчання і підвищення кваліфікації працівників музеїв;

визначає потреби держави та нормативи, що гарантують належний рівень музейного обслуговування і доступ громадян до Музейного фонду України;

здійснює контроль за діяльністю музеїв, заснованих на державній та комунальній формах власності, за станом обліку, зберіганням, охороною, використанням та переміщенням музейних предметів Музейного фонду України, що зберігаються в музеях незалежно від форми власності;

організовує проведення наукових досліджень у сфері музейної справи;

порушує перед власником музейних предметів та музейних колекцій питання щодо поліпшення умов зберігання;

направляє запити з метою отримання інформації про музейні предмети та музейні колекції;

у разі потреби сприяє передачі музейних предметів, музейних колекцій та предметів музейного значення, що належать до недержавної частини Музейного фонду України, на тимчасове зберігання до державних музеїв;

здійснює інші повноваження відповідно до закону.

При центральному органі виконавчої влади у сфері культури і туризму створюється Музейна рада (далі — Рада) — консультативно-дорадчий орган з питань реалізації національної музейної політики. Рада діє на підставі положення. Положення та персональний склад Ради затверджується центральним органом виконавчої влади у сфері культури і туризму. До повноважень Ради належать питання стратегічних пріоритетів розвитку музейної справи в Україні, розгляд і схвалення програмних документів, у тому числі концепцій експозицій національних музейних закладів, а також прийняття рішень щодо вилучення музейних предметів з фондово-облікової документації.

Інші центральні та місцеві органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування здійснюють керівництво музеями, що перебувають у сфері їх управління.

Місцеві органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування несуть відповідальність за матеріально-технічне та фінансове забезпечення музеїв, що перебувають у сфері їх управління».

17. У статті 28:

1) частину першу викласти в такій редакції:

«Правовий і соціальний захист працівників музеїв забезпечується державою і засновниками музеїв згідно із законодавством»;

2) у частині другій:

в абзаці сьомому слова «Міністерством культури і мистецтв України» замінити словами «центральним органом виконавчої влади у сфері культури і туризму»;

абзац восьмий викласти в такій редакції:

«допомогу на оздоровлення при наданні щорічної відпустки у розмірі посадового окладу, грошову винагороду за сумлінну працю та зразкове виконання трудових обов'язків, а також матеріальну допомогу для вирішення соціально-побутових питань та доплату за вислугу років у розмірах та порядку, встановлених Кабінетом Міністрів України»;

в абзаці одинадцятому слова «пам'яток Музейного фонду України» замінити словами «музейних предметів, музейних колекцій Музейного фонду України та предметів музейного значення».

18. Статтю 29 доповнити частиною третьою такого змісту:

«Держава гарантує забезпечення охорони музеїв державної та комунальної форм власності».

19. У статті 30:

1) у назві слова «Музейному фонду України» замінити словами «музею або музейному зібранню»;

2) після слова «музею» доповнити словами «або музейному зібранню».

II. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування, крім абзаців третього і четвертого підпункту 2 пункту 17 розділу I у частині допомоги на оздоровлення при наданні щорічної відпустки у розмірі посадового окладу та доплати за вислугу років і пунктів 2 і 3 цього розділу, які набирають чинності з 1 січня 2010 року.

2. Кабінету Міністрів України у проектах Закону України про Державний бюджет України на 2010 рік та наступні роки видатки на охорону музеїв віднести до захищених статей бюджету.

3. Рекомендувати органам місцевого самоврядування при формуванні місцевих бюджетів на 2010 рік та наступні роки видатки на охорону музеїв відносити до захищених статей місцевих бюджетів з урахуванням частини третьої статті 76 Бюджетного кодексу України.

4. Кабінету Міністрів України протягом шести місяців з дня набрання чинності цим Законом:

привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

забезпечити перегляд і скасування міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів, що суперечать цьому Закону.

Президент України В. ЮЩЕНКО.

м. Київ,
5 листопада 2009 року.
№ 1709—VI.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення зміни до Кодексу адміністративного судочинства України щодо усунення неточностей в процедурі оскарження результатів загальнонаціональних виборів

Верховна Рада України **постановляє:**

1. Перше речення частини третьої статті 172 Кодексу адміністративного судочинства України (Відомості Верховної Ради України, 2005 р., №№ 35-37, ст. 446) після слів «встановлення нею результатів» доповнити словами «виборів чи».

2. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

Президент України В. ЮЩЕНКО.

м. Київ, 4 листопада 2009 року.
№ 1699—VI.

Голова уряду Російської Федерації Володимир Путін надіслав привітання Прем'єр-міністрові України Юлії Тимошенко з нагоди її дня народження, який вона відзначала вчора *(Укрінформ)*

Українські боксери Віталій та Володимир КЛИЧКИ отримали престижну німецьку медійну нагороду ВАМВІ *(Укрінформ)*

Армія: роззброєння

Тільки половина боєприпасів під Гайсином зберігалися в задовільних умовах

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

— За цей час вивезено 11,6 тисячі тонн боєприпасів. З них приблизно півтори тисячі тонн утилізовано, решту перемістили на зберігання у безпечніші місця. Головне, — наголошує пан командувач, — військові усунули потенційну небезпеку для жителів регіону Вінницької і сусідньої Черкаської областей.

Разом із солдатами боєприпаси завантажували в автомобілі вільнонаймані працівники ЗС. Голова профкому частини, вона ж завідувач одного зі сховищ боєприпасів, Надія Завадська каже, що протягом дня завантажували по чотири-п'ять 20-тонних автомобілів. Так було в перші місяці. А вже в останні — по шість-сім машин на день залишали територію частини. На одного вантажника за день припадало приблизно три тонни боєприпасів. «На завантаженні машин працювали тільки чоловіки, — наголошує пані Надія. — Бо у нас це служить 28 жінок, а загалом вільнонайманих майже сто осіб. Воно й добре, що вже спатимемо спокійніше, але де тепер знайти роботу. Нас усіх попередили, що з першого грудня звільняють. Я особисто двадцять років у цій частині. Де доробити до пенсії, не знаю. Так само переживають інші наші жіночки. У кожної сім'я. В Гайсині знайти роботу нереально. Майже всі підприємства зупинилися. Працює тільки цукрозавод. Та й то сезонно. Підемо на біржу в центр зайнятості».

— Боєприпаси з-під Гайсина треба було вивозити, як кажуть, без роздумів. Бо тільки половина з них зберігалися у задовільних умовах. А зовсім поряд, за два кілометри, розташовані населені пункти. Люди в них жили, як на пороховій діжці, — наголошує командувач військ Західного оперативного командування генерал-лейтенант Михайло Куцин. — Крім того, розформування цього складу боєприпасів забезпечить економію для Міноборони майже 5,5 мільйона гривень уже цьогоріч і 11,4 мільйона гривень — наступного, 2010-го. Військовослужбовців переведуть у бойові частини.

Уже до кінця нинішнього року військові залишать частину під Гайсином. У першому півріччі 2010-го планується провести зачищення території. Що з нею робитимуть далі, має вирішити Міноборони.

— Ми вже звільнили 137 військових містечок, залишили їх у задовільному стані, на підтвердження цього про кожне з них зняли відеокадри, маємо цілу фільмотеку, — продовжує Михайло Куцин. — Але через деякий час наші містечка стають схожими на руїни, будівлі залишаються без вікон, без дверей. Душа болить за таке недбале ставлення.

Військові кажуть, що в Міноборони створено Державний департамент надлишкового майна. Цей структурний підрозділ мав би займатися вирішенням питання подальшої долі таких військових містечок. Утім, через низку бюрократичних перепон часто-густо зволікається їх передача у власність місцевих громад. Є випадки, коли громади неефективно використовують отримане майно і території.

Як пояснив командувач Сухопутних військ генерал-полковник Геннадій Воробйов, нині на охорону таких містечок відволікається 18,5 тисячі військовослужбовців. Деякі об'єкти змушені охороняти протягом п'яти-десяти років. За словами пана Воробйова, це загальнодержавна проблема. На Вінниччині під Гайсином, де розформовано інженерний склад боєприпасів, військові мають у власності приблизно сто гектарів території. Вся вона розташована у лісовій місцевості. Її можна передати у Державний лісовий фонд місцевого управління Держлісгоспу чи обласному комунальному підприємству «Вінницяоблагроліс». Є плани щодо використання території у районної влади. Як на ділі вирішиться питання, поки що не можуть сказати ні військові, ні цивільні.

Віктор СКРИПНИК.

Вінницька область.

На знімку: останні ящики з небезпечними боєприпасами завантажують у автомобіль зі складу під райцентром Гайсин на Вінниччині.

Фото автора.

КОМЕНТАР

Олександр Домбровський, голова Вінницької облдержадміністрації:

— На території області залишається ще одне місце потенційної небезпеки для місцевого населення. Йдеться про 48-й арсенал озброєнь, що дислокується під райцентром Калинівка, це за двадцять кілометрів від Вінниці. Там налічується приблизно сто тисяч тонн вибухонебезпечних боєприпасів, це більше, ніж у сумнозвісній Новобогданівці. Обласна влада вже не один рік намагається вирішити питання їх утилізації. Підписано меморандум між владою і Міноборони. Сподіваємося, наступний 2010 рік стане відправною точкою у початку розформування 48-го арсеналу. Маємо з цього приводу попередню домовленість з новим командувачем Сухопутних військ генерал-полковником Геннадієм Воробйовим. Зі свого боку готові надати всебічне сприяння військовим у вирішенні дуже важливого питання щодо ліквідації ще одного вогнища небезпеки.

У НОМЕР

➤ *МИКОЛАЇВСЬКА ОБЛАСТЬ*

А корупція процвітає

Боротьба миколаївських правоохоронців з хабарниками та корупціонерами не відповідає вимогам сьогодення. Про це заявив заступник прокурора області Ігор Ільницький. Як і загалом по Україні, в органах внутрішніх справ і податкової міліції знизилася активність боротьби з корупцією відповідно на 40 і 30 відсотків. Заходи, що вживаються, малоефективні, кількість виявлених злочинів по області істотно знизилася. Як повідомила прес-служба прокуратури області, порівняно з аналогічним періодом минулого року правоохоронні органи Миколаївщини виявили на 22 відсотки менше таких злочинів.

Галина ПОРФИР'ЄВА.

➤ *ЛУГАНСЬК*

Буде навчальний центр медицини катастроф

На базі центральної станції швидкої допомоги в Луганську, що незабаром здається в експлуатацію, буде створено навчальний центр медицини катастроф. Класи травматології, хірургії, терапевтичні, гінекологічні розмістяться у цокольному поверсі будинку. В них навчатимуться близько 2,5 тис. співробітників служби «Швидкої допомоги» всієї області. Крім того, 20-годинну програму надання першої медичної допомоги пройдуть і водії «швидкої». Надання медичної допомоги навчатимуть також співробітників МНС, міліції та інших структур. Викладанням займуться луганські лікарі, котрі мають досвід екстремальної медицини.

Алла АНТІПОВА.

СПОРТ

Довго запрягали, але...

Футбол. IX чемпіонат України серед команд вузів. **Інформаційну підтримку змаганням надає «Голос України».** 24 листопада.

Конференція «Захід». 5-й тур. «Буревісник» (Кам'янець-Подільський) — «Університет» (Чернівці). 0:1. «Факел-ІФНТУНГ» (Івано-Франківськ) — «Сокіл» (Бережани). 2:1. «Тернопіль-педуніверситет» — «Буревісник» (Кременець). 7:0.

«Університет» — 10 очок, «Тернопіль-педуніверситет», «Факел-ІФНТУНГ» — по 7, «Сокіл» — 6, «Буревісник» (Кременець) — 4, «Буревісник» (Кам'янець-Подільський) — 2.

Конференція «Центр—Південь». 6-й тур. КЕІ—КНЕУ (Сімферополь) — НУДПС (Ірпінь). 3:0. «Легпром» (Київ) — «МАУП-Єдність» (Київ). 2:5. СК НУХТ (Київ) — «Меркурій» (Київ). 0:0. «Юнга—Морська академія» (Одеса) — «КПУ—Спартак» (Запоріжжя). 2:1.

«МАУП-Єдність» — 15, КЕІ—КНЕУ, «КПУ—Спартак», «Юнга-Морська академія» — по 12, «Меркурій», СК НУХТ — по 7, «Легпром» — 3, НУДПСУ — 0.

Раніше на цьому ми свою інформацію завершили б. Однак у студентському чемпіонаті сталася, можна сказати, надзвичайна подія. До нього приєдналися ще чотири колективи й утворили конференцію «Схід». Як то кажуть, довго запрягали, але таки поїхали.

Отже, у новій групі відбувся стартовий тур (25 листопада). «НГУ—Гірник» (Дніпропетровськ) — «Зооветеринарна академія» (Харків). 1:3. «Кооператор» (Полтава) — СДПУ (Слов'янськ, Донецька область). 1:1. Команди цієї конференції цього року проведуть ще тур. Решту зіграють уже після зимових канікул.

Шанувальники й супротивники Ілліча побилися до крові

У Києві за участі лідерів КПУ урочисто відкрили пам'ятник Леніну, відреставрований за рахунок зібраних комуністами коштів. З цієї нагоди на бульварі Шевченка зібралося близько 700 осіб. 150 прихильників ВО «Свобода» і Української народної партії, що прийшли із плакатами «Ленін — кат» і «Геть Леніна з Києва!». Один із протестувальників кинув у постамент пакет з червоною фарбою, а за мить вже лежав на бруківці із закривавленим обличчям...

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Колектив виборює своє право відновити спалений рік тому універмаг

Близько півсотні колишніх працівників акціонерного товариства «Макіївський універмаг» пікетували будівлю Донецького апеляційного господарського суду. У такий спосіб колектив прагнув привернути увагу до проблем, що їх переживає це одне з найбільших торговельних підприємств області. Рівно рік тому в універмазі сталася пожежа, яка завдала значних збитків колективу. Розслідування кримінальної справи, порушеної за фактом пожежі, досі не завершене. 150 працівників, 300 орендарів та близько півтисячі реалізаторів залишилися без роботи. Значна їх частина так і не змогла знайти нове місце, бо з роботою в Макіївці дуже сутужно.

«Ми тепер упевнені, що це було умисне підпалення, — переконана колишній голова профспілкового комітету універмагу Діна Мутик. — Крім того, своєю акцією ми хочемо звернути увагу на несправедливість судової системи». Учасники пікету вважають, що акціонерне товариство стало жертвою рейдерського захоплення. Невдовзі після пожежі одразу кілька акціонерів та орендарів почали подавати позови до суду, після чого всі рахунки і майно підприємства виявилися заарештованими. Через це універмаг не міг вчасно розрахуватися із кредиторами і партнерами та оголосив себе банкрутом.

«Сподіваємося, нас почують. Колектив налаштований оптимістично, — сказала учасник акції Любов Гарбуз. — Ми віримо в справедливість і готові працювати, відновлювати універмаг. На жаль, зараз робота паралізована через судові рішення. Ми їх оскаржуємо, але працювати неможливо. Люди залишилися без шматка хліба. Коли судова тяганина завершиться, ми подаруємо місту ще кращий торговельний комплекс, ніж був до цього». А поки що безробітні працівники виборюють своє право відновити спалену рік тому будівлю. З проханням захистити універмаг від рейдерів колектив звернувся до керівників держави, Генеральної прокуратури, а також усіх кандидатів у Президенти.

Вл. інф.

Загинув під час порушення кордону, якого не існує

Майже два десятиліття незалежні держави так і не виконали демаркацію кордонів і не створили зручних пропускних пунктів.

Надзвичайна подія на україно-російському кордоні, у результаті якої російські прикордонники застрелили громадянина України, стала новиною номер один електронних ЗМІ. Однак у владних кабінетах Харківщини подію такою не вважають, а про вбитого розмірковують так, немов ідеться про заблудлу вівцю. Ні у прес-службі Харківського прикордонного загону, ні в районній, ні в міській раді керівники не могли назвати навіть ім'я вбитого. І тільки у місцевому райвідділі міліції (з поваги до парламентської газети) заступник начальника прояснив деякі деталі.

Але спочатку про офіційну версію. Під час спроби незаконного перетину кордону й створення небезпечної для життя російських прикордонників ситуації вони нібито застосували всі запобіжні заходи й тільки після цього відкрили вогонь на ураження. Спочатку з'явилася інформація, що загиблий — відомий контрабандист, але незабаром повідомили, що в машині не було ніякої контрабанди. Така от драма, зі слів начальника Харківського прикордонного загону Олександра Задорожного.

Загиблим виявився громадянин України, 38-літній мешканець Вовчанська Андрій Якименко. Він працював на ринку й на деревообробному виробництві. Зі знайденого товару вантажем можна вважати тільки запчастини для млина з переробки зерна, які навряд чи вдасться кваліфікувати як контрабанду. Але у російської сторони є інший аргумент: він створив загрозу прикордонникам.

Російська сторона вже порушила кримінальну справу. За даними української сторони, росіяни визнали дії своїх прикордонників правильними. Із приводу надзвичайної події прикордонними службами обох країн проводиться перевірка й службове розслідування. По закінченні десятиденного строку повинні з'явитися висновки. А за даними начальника Харківського прикордонного загону Олександра Задорожного, українські прикордонники жодного разу не стріляли на ураження. Хоча формально підстави були.

В Андрія Якименка залишилася родина, двоє дітей. Як їм пояснити, що їхній батько загинув під час перетину фактично неіснуючого кордону?

Микола КОСИЙ.

Харків.

Китайці облюбували підпільне казино

Під час спецоперації працівникам Управління з боротьби з економічною злочинністю ГУ МВС в Одеській області довелося пройти через мережу підвалів, підземних ходів і потайних дверей — перш ніж потрапити в підпільне казино «Рішельє». Згідно з оперативною інформацією, розташований в історичному центрі Одеси заклад облюбували громадяни Китаю, які цілодобово не виходили з грального залу.

У казино було затримано 16 співробітників, які обслуговують злачне місце, і 11 гравців, у тому числі 8 громадян Піднебесної. У трьох китайців були відсутні документи, які підтверджують їхню особу.

У підпільному казино було виявлено два ігрових зали, де знаходилося 7 столів для покеру й 2 столи — для гри в рулетку.

Фахівці-експерти виявили фальш-стіну, за якою містився технічний центр, звідки велося відеоспостереження за залами. У гравців вилучено гральні фішки на суму 24 тисячі доларів і 38 тисяч гривень.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.

Одеса.

ФОТОФАКТ

У кримських мечетях пройшли намази на відзначення свята Курбан-Байрам і завершення священного місяця Рамадан.

Фото Заїра АКАДИРОВА (УНІАН).

ФОТОФАКТ

З волі майстра Олени Кузнецової на благодійному аукціоні у Києві відомих політиків представляли їх двійники — ляльки.

Фото Вадима ГРІГА (Укрінформ).

За споювання неповнолітніх анулювали ліцензії

У Чернігові з початку року виявлено 14 фактів реалізації алкогольних та тютюнових виробів особам, які не досягли вісімнадцятирічного віку. До порушників вжито фінансові санкції на суму 23,8 тисячі гривень. Завдяки перевіркам відділу контролю за розрахунковими операціями ДПІ у Чернігові анульовано 7 ліцензій на право торгівлі алкогольними та тютюновими виробами по 6 суб'єктах господарювання, які намагалися заробити, продаючи заборонену продукцію дітям.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Чернігівська область.

Повертають гроші через прокуратуру

Прокурорами міст і районів Житомирщини направлено до судів більш як 170 позовів про повернення громадам коштів та відсотків за користування ними з вкладних (депозитних) рахунків у банках на загальну суму майже 37 мільйонів гривень. Більшість із них уже розглянуто й задоволено. Як повідомила начальник відділу прокуратури області Роксолана Гребенюк, сільським, селищним, міським радам, районним державним адміністраціям уже відшкодовано майже 27 мільйонів гривень.

Олексій КАВУН.

Житомирська область.

У НОМЕР

ДНІПРОПЕТРОВСЬК

Вибухнув автомобіль працівника «АрселорМіттал Кривий Ріг»

Пекельний пристрій спрацював рано вранці, коли той сів у автомобіль, припаркований біля будинку, і рушив із місця. Чоловік не постраждав, а от у днищі авто утворилася дірка, пошкоджено інші елементи конструкції, **повідомили у відділі зв'язків із громадськістю Головного управління МВС України в Дніпропетровській області**.

Слідчий відділ Криворізького міськуправління порушив кримінальну справу у зв'язку із замахом на умисне вбивство.

Це не перший подібний випадок. Адміністрація підприємства зверталася до міністра МВС і керівника СБУ України, голови Дніпропетровської облдержадміністрації з проханням захистити життя і безпеку своїх працівників, про що «Голос України» повідомляв у серпні цього року. Тоді ж керівництво ВАТ «АрселорМіттал Кривий Ріг» висловило впевненість, що в такий спосіб зловмисники, яким обрізали шлях до здійснення крадіжок, морально й фізично тиснуть на менеджмент підприємства.

Тетяна КОЛЯДИНСЬКА.

ЧЕРКАСЬКА ОБЛАСТЬ

Відкрито пам'ятник загиблим євреям

«Чоловікам, жінкам, старим та дітям, які були жорстоко вбиті під час фашистської окупації тільки тому, що вони були євреями. Це не повинно повторитися. Вічна пам'ять загиблим». Ці слова викарбувано на щойно відкритому пам'ятнику в райцентрі Городище.

Монумент-реквієм за 242 розстріляними жертвами з'явився завдяки спільним зусиллям місцевої влади, Об'єднаної єврейської общини України та Єврейського фонду України.

Городищенська міська рада готує документи про оголошення меморіалу пам'ятником історії місцевого значення.

Лідія ТИТАРЕНКО.

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ

Криза приватизації не завада

З початку року в області приватизовано вісім об'єктів державної власності та понад два десятки — комунальної. Тільки органами приватизації Хмельницької міськради продано нерухомого майна майже на сім мільйонів гривень. Чималою популярністю серед покупців користувались автотранспортні підприємства — їх продали у трьох районах. Тепер готується на торги підприємство «Поділля-Авіа». На черзі ще три колишні машинобудівні заводи, де наразі проходить незалежна оцінка їх вартості.

Ірина КОЗАК.

Без ядерного палива наші АЕС не залишаться?

Україна підпише контракт із російською компанією ТВЕЛ на постачання ядерного палива в першому кварталі наступного року. Як передає УНІАН, про це в ході «гарячої лінії» у Кабінеті Міністрів повідомив міністр палива та енергетики України Юрій Продан, зіславшись на відповідні домовленості, досягнуті на урядовому рівні між українською та російською сторонами.

«Це буде довгостроковий контракт. Причому з більшості показників і умов контракту ми вже дійшли згоди. Зважаючи на те, що потрібен певний час, щоб запустити виробничі програми із ТВЕЛ, ми його підпишемо на початку 2010 року. Але він уже погоджений на 99,9%», — заспокоїв усіх Юрій Продан.

Він також зазначив: «Є певні позиції, які ми ще погоджуємо. Але повірте, українська сторона зробить усе, щоб були враховані в повному обсязі інтереси України... І я не бачу проблем».

Як відомо, термін дії довгострокового контракту на постачання ядерного палива між НАЕК «Енергоатом» і ВАТ «ТВЕЛ» закінчується 31 грудня 2010 року. Підписання нового документа передбачалося здійснити до 15 липня. Потім ішлося про допрацювання контракту й про те, що сторони підпишуть його на засіданні Комітету з питань економічного співробітництва україно-російської міждержавної комісії в Ялті 19 листопада. І 20 листопада на спільній із главою уряду РФ Володимиром Путіним прес-конференції за підсумками двосторонніх переговорів у Ялті Прем'єр-міністр України Юлія Тимошенко підтвердила, що між профільними міністерствами відпрацьований стратегічний контракт про співробітництво у сфері ядерної енергетики до 2020 року. Однак його підписання не відбулося. Це породило безліч чуток і домислів.

Проблема у тому, що більшу роль грає політична складова. Більше того, питання постачання ядерного палива не раз пов'язували з політизованими переговорами між Росією й Україною відносно скасування штрафних санкцій за недобір природного газу. Тим часом фахівці зазначають, що коли відкинути всю передвиборну лузгу, справді серйозним чинником у переговорах є питання будівництва заводу з фабрикації ядерного палива в Україні. І Юрій Продан підтвердив, що довгостроковий контракт на постачання ядерного палива буде підписано лише після оголошення результатів тендеру на будівництво заводу. Раніше Мінпаливенерго заявляло про можливість проведення конкурсу цього року, однак все-таки було вирішено відкласти його на другу половину січня—лютий.

За право на участь у цьому проекті борються, з одного боку, російські атомники, з другого — американські... При цьому більшість українських експертів віддають перевагу співробітництву із РФ у цьому питанні. Наші фахівці в галузі атомної енергетики відзначають, що росіяни пропонують побудувати завод з використанням перевірених роками технологій, які до того ж періодично обновлятимуться, підтримуючи підприємство на постійно високому технологічному рівні.

Крім того, вони хочуть реалізувати у нас не просто складання тепловидiляючих касет, а й надати гарантовані послуги зі збагачення. Глави урядів двох країн на нещодавній зустрічі не виключали можливості й надання під будівництво заводу державного кредиту Російської Федерації. До того ж Україна може розраховувати на залучення великої кількості підприємств, які на сьогоднішній день гостро відчувають нестачу замовлень. Американський «Вестингауз» такі умови навіть не позначає.

І поки наші чиновники з'ясовують, хто писатиме технічне завдання на тендер по заводу, ТВЕЛ не приховує, що веде переговори з іншими зацікавленими партнерами.

Деякі фахівці побоюються, що в результаті ситуації, що склалася, українські АЕС взагалі можуть залишитися без ядерного палива. Зокрема, професор кафедри атомних електростанцій та інженерної теплофізики Національного технічного університету «КПІ» Сергій Широков зазначає, що для виробництва палива «під ключ» потрібно приблизно рік, і виробник просто фізично не зможе виготовити й поставити паливо до потрібної для безперебійної роботи АЕС конкретної дати: «Що в цьому випадку робитиме Україна, яка близько 50% виробленої електроенергії одержує в результаті роботи атомних установок? І це навіть не газ, що дає країні тільки 17% життєво важливого ресурсу для роботи нашої економіки».

«Що стосується політичного підґрунтя питання, то побоювання викликає те, що в запалі політичної боротьби сили, що перешкоджають підписанню контрактів з росіянами й відповідно стабільній, прогнозованій ситуації у нашій атомній галузі, можуть так нагудити, що після виборів АЕС опиняться без палива», — застерігає експерт.

Яна ОСАДЧА.

ФОТОФАКТ

Фестиваль мистецтва манікюру проходить у Пекіні: майстри своєї справи розписують нігті моделей найпримхливішим чином і представляють публіці новітні тенденції прикрашання нігтів.

Фото СІНЬХУА/Укрінформ.

Росію врятує вода

Московський градоначальник Юрій Лужков виступив з ексклюзивною ініціативою — продавати за кордон прісну воду, якої в Росії, як відомо, достатньо. Країна, що володіє 22 відсотками світових запасів прісної води, може мати з цього зиск.

«Гадаю, — заявив він журналістам, — дефіцит води ставить її в один ряд з іншими ключовими ресурсами — такими як нафта, кольорові та чорні метали, природний газ. Уже через п'ять, максимум десять років для Росії експорт води може стати реальністю».

Для вирішення цієї глобальної пропозиції Юрій Лужков пропонує реанімувати радянський проект зразка 1986 року з перекидання північних річок на південь СРСР. Тоді комуністи збиралися перекинути води Печори до Волги, а Іртиша й Обі до Середньої Азії. А для русла нових рукотворних річок планувалося використовувати керовані ядерні вибухи.

Мера підтримав спікер Державної Думи, котрий заявив, що будівництво каналів нових річок дасть роботу сотням тисяч людей і наповнить державну скарбницю Росії. «Можливостей у нашої країни для цього вистачає», — просвітив усіх невпевнених у правоті чиновників Борис Гризлов.

Цього разу сибірські річки Об та Іртиш потечуть у зворотному напрямку, на південь, до азіатських і африканських ринків води, які ще мають бути створені.

Схоже, лужковські та гризловські ідеї вписуються у плани модернізації Росії, які декларує президент Дмитро Медведєв і правляча партія «Єдина Росія». По-перше, бюджетні гроші — головне джерело процвітання російської бюрократії, а по-друге, сировинна Росія як і раніше є світовим лідером поїдання ресурсів майбутніх поколінь росіян.

Віктор ТИМОШЕНКО.

Москва.

У польській церкві з'явилися вітражі з апостолами-політиками

На вітражах церкви польського села Даргослав з'явилися зображення апостолів, яким надано портретної схожості з місцевими політиками, **повідомляє Polskie Radio.**

Четверо євангелістів, що зображені в церкві святої Марії, за словами місцевих жителів, дуже схожі на представників місцевої влади. Так, у вигляді апостола Марка зображено мера Броїце Віктора Іванця, в апостолі Іоані парафіяни впізнали керівника адміністрації Даргослава Збігнєва Крука, апостол Матфей схожий на члена сільської ради Броїце Яна Германа, а у вигляді апостола Луки зображено політика із села Гріфіце Богдана Лакомого.

До того ж у кожного з політиків над головою зображений німб. Місцеві жителі називають нові вітражі профанацією священного місця, багато хто з них стверджує, що не може молитися в церкві з такими зображеннями.

Повідомляється, що ідея намалювати в церкві політиків виходила від священика Радослава Урбана. Ні він, ні четверо представників влади не погодилися розкрити журналістам подробиці угоди. Однак відомо, що Урбан не запитав дозволу на зміни в церкві в парафіян чи вищого керівництва.

А ЯК У НИХ?

Суд погодився випустити Романа Полански під заставу

Швейцарський суд погодився відпустити Романа Полански під заставу в 4,5 мільйона доларів, **повідомляє AP.**

Відповідно до рішення суду, відомий кінорежисер перебуватиме під домашнім арештом та електронним спостереженням у своїй швейцарській резиденції.

Утім, міністерство юстиції Швейцарії заявило, що, можливо, подасть апеляцію на це рішення у верховний суд країни, і до цього моменту Полански має залишитися у в'язниці. За законом, на подачу апеляції в чиновників є 10 днів. Однак, як заявив представник міністерства, навіть якщо режисера випустять на волю, Швейцарія не має наміру відмовлятися від видачі Полански американській стороні.

Нагадаємо, Романа Полански було заарештовано у Цюріху 26 вересня 2009 року у справі про спокушання 13-літньої Саманти Геймер. Ордер, відповідно до якого здійснено арешт, був виписаний вищим судом штату Каліфорнія 1 лютого 1978 року. А злочин, в якому обвинувачується режисер, вчинено в 1977-му. Нині американська сторона вимагає видачі Поланьски для проведення судових заходів.

Відповідно до матеріалів справи, у 1977 році режисер напоїв шампанським зі снодійним, а потім зґвалтував неповнолітню Геймер. Пізніше на суді режисер частково визнав свою провину, але ще до того, як розгляд завершився, він виїхав зі США до Франції, де й мешкав останніми роками. У 1993 році Полански виплатив Геймер велику грошову компенсацію, після чого вона відмовилася від претензій до режисера.

Наприкінці жовтня 2009 року Геймер знову зажадала припинити переслідування Полански. У клопотанні, написаному її адвокатами, йдеться про те, що режисер невинний і був змушений покинути США через помилку американської судової системи.

Хочете одружитися? Поговоріть про це з астрологом!

Фото СІНЬХУА/Укрінформ.

Відповідно до Непальського календаря, перші сім місяців року не підходять для одруження (непальський Новий рік відзначають 13 квітня). Тому кількість весіль у країні різко збільшується наприкінці листопада, що вважається серпнем за місцевим календарем. Також у Непалі заведено, перш ніж укласти шлюб, запитати поради в астролога, котрий ретельно вивчає гороскопи нареченого і нареченої й тільки після цього призначає точний день і годину весілля.

На знімку: наречений і наречена під час весільної церемонії в Катманду.

На німецьку пенсіонерку впала ялинка

Жителька Гамбурга була доставлена до лікарні у важкому стані після того, як на жінку впала ялинка, встановлена в торговельному центрі. **Про це повідомляє The Local.**

За даними видання, 78-річна пенсіонерка прийшла в торговельний центр по різдвяні покупки. За нез'ясованих поки що причин п'ятиметрова штучна ялинка масою не менш як сто кілограмів упала просто на неї. Жінка отримала серйозні травми голови й ушкодження грудної клітини. Про інших потерпілих не повідомляється.

Представники поліції заявили, що ялинка була прикріплена до стелі трьома сталевими тросами. Стосовно компанії, що прикрашала торговельний центр до свят, проводиться перевірка.

ФОТОФАКТ

Кінець листопада в Абуджі — столиці Нігерії — відзначають карнавалом.

Фото СІНЬХУА/Укрінформ.

Слово «любов» виявилося найпоширенішим у прощальних промовах смертників

Найчастіше засуджені до страти в останньому слові кажуть про любов, **пише The Daily Telegraph з посиланням на дослідження, проведене журналом Newsweek.** Як з'ясувалося, в передсмертних промовах 446 злочинців, страчених з 1976 року в штаті Техас, слово «любов» зустрічається 630 разів.

На другому місці опинилося слово «дякую» — його смертники вжили 243 рази. На третьому місці слово «пробачте», що пролунало 210 разів. Крім того, 65 разів було вжито слово «готовий».

Як з'ясувалося, засуджені до страти часто говорять в останньому слові про релігію, згадуючи Бога, пекло і рай. У промовах 20 разів зустрічається слово «полегшення», 12 разів слово «жаль», і тільки одна людина в останньому слові заявила, що вона «боїться».

Водночас видання уточнює, що перед стратою люди набагато частіше кажуть про свою невинність, аніж зізнаються у скоєному.

Нагадаємо, штат Техас посідає перше місце в США за кількістю виконаних смертних вироків — на нього припадає майже половина всіх страт.

20 листопада. Мітинг працівників ВАТ «Донецькшахтометробуд» біля будинку Донецької облдержадміністрації з вимогами погашення боргів із заробітної плати й відновлення фінансування будівельних робіт у донецькому метрополітені.

21 листопада. Одеса. Студентський марш за здоровий спосіб життя.

23 листопада. Запоріжжя. У зв'язку з ремонтом обмежено рух автомобільного транспорту на проїжджій частині греблі Дніпрогесу.

22 листопада. Святкування Дня Свободи на столичному Майдані Незалежності.

24 листопада. Севастополь. Мітинг проти підвищення тарифів на комунальні послуги біля будинку Гагарінського райсуду.

25 листопада. Після скасування карантинних заходів, пов'язаних з епідемією грипу, всі навчальні заклади перейшли на нормальний режим роботи.

26 листопада. Микола Деркач, Євген Кирильчук, Володимир Макеєнко під час позачергового пленарного засідання Верховної Ради України, на якому депутати не змогли подолати вето Президента на закон про зміни до держбюджету-2009, яким передбачалося виділення додатково одного мільярда гривень для боротьби з епідемією грипу.

Сім днів із життя країни очима фотокореспондентів Олександра КЛИМЕНКА, Укрінформу та УНІАН

Податкові органи з початку року зафіксували 41 схему ухилення від оподаткування на страховому ринку, за допомогою яких з реального сектору економіки виведено 1,9 млрд. грн., *повідомляє прес–служба Державної податкової адміністрації України*

3 грудня у Брюсселі в рамках зустрічі міністрів закордонних справ НАТО відбудеться засідання Комісії Україна—НАТО *(Укрінформ)*

РЕПЛІКА

ПОЛТАВСЬКА ОБЛАСТЬ

...А винен, виявляється, прапорщик!

Ще за радянських часів у нас винним завжди був чомусь... стрілочник. Ну, втім, зрозуміло, чому! Хтось же має відповідати за «того хлопця»? Має! І навіть автоматизація на залізниці не позбавила нас від «винних скрізь і у всьому» стрілочників.

Ось і тепер... Боротимемося з корупцією? Будь ласка... «Стрілочники» тут як тут! Під цю «гребінку» зазвичай потрапляють секретарі сільських рад, секретарки і навіть ... постовий даїшник, який взяв «хабара» ... бензином, бо у баку його службової машини пального менше, ніж треба, аби повернутися на «базу»...

...Пригадується, років десять тому, коли лише заговорили у нас про корупцію, у Полтавській області наважилися порушити справу проти тодішнього голови Новосанжарської райдержадміністрації. Але доки звітували про це та вихвалялися «резонансною справою» перед журналістами, сам «корупціонер» зник... Та так зник, що й досі його знайти не можуть, хоч тодішнє міліцейське начальство весь час заспокоювало загал: мовляв, уже натрапили на слід і навіть знаємо, де він... Хоча місцевий і без того знав, що чоловік'яга жив весь час у Москві і навіть «підпільно» навідувався до сім'ї — лише бороду відпустив та почав носити окуляри... Ну, не спіймали, так не спіймали! Але парочка «стрілочників» постраждала...

А скільки шуму було останнім часом довкола фальшивих дипломів... І щодо пана, який чи то був, чи то ні професором у «заморському» університеті? І щодо «товаріща» Миколи... І ось тепер силовик...

А згадалося все це у зв'язку з одним цікавим рішенням, яке виніс нещодавно військовий суд Черкаського гарнізону. Судили одного кременчуцького прапорщика (ба, навіть старшого!), який був начальником складу одного з ракетно-артилерійських полків. Виявляється, ще 1994 року цей чоловік'яга пред'явив фальшивий диплом одного з київських технікумів. Як сам він і зізнався, «прикупив» якось у столиці. Отож він незаконно був призначений на посаду прапорщика, відповідно, незаконно одержав і саме звання «прапорщик», а затим — і «старший прапорщик». Ось така викрилась в ракетно-артилерійському полку «корупція»!

Військовий суд засудив експрапорщика до одного року «обмеження по службі» і зобов'язав його повернути державі більш як сім тисяч гривень, які за цей час чоловік незаконно одержав.

І хто після цього скаже, що у нашій країні не ведеться боротьба з «фальшиводипломниками»? Хто засумнівається, що перед законом у нас «усі рівні»? Навіть прапорщики!

Віталій СКОБЕЛЬСЬКИЙ.

Куплю нове життя. Недорого

Придбати новий паспорт, диплом, прописку, свідоцтво про шлюб чи народження в Україні можна прямо через Інтернет. Послугами ділків, як з'ясувалося, користуються не лише ті, хто має проблеми із законом, прокручує злочинні схеми чи просто хоче «підрихтувати» власну біографію, а й високопосадовці. Нещодавній скандал навколо липового диплома заступника голови СБУ Андрія Кислинського вкотре привернув увагу до проблеми. Посадовця звільнили та порушили проти нього кримінальну справу. Пізніше глава МВС АРК Геннадій Москаль звинуватив ще двох чиновників у фальшивій освіті. Зокрема, він попросив МОН перевірити справжність дипломів одного депутата кримського парламенту та начальника управління економіки виконкому Сімферопольської міськради. Якщо всі звинувачення підтвердяться, то стане очевидним, що з фальшивими документами в Україні можна не лише жити, а й обіймати високі державні посади. Скільки коштує нова біографія та де її купити, дізнавався «Голос України».

Кожен наступний диплом — зі знижкою

«Купуючи диплом про вищу освіту, Ви відкриваєте для себе безліч перспектив кар'єрного зростання. Скажіть собі: сьогодні я куплю диплом (чи атестат), а завтра переді мною відкриються нові перспективи». Такими словами закликають придбати фальшивий диплом на одному з сайтів. При цьому додають — усі бланки справжні. Їх вартість залежить не від спеціальності, а від року випуску — стати хірургом чи економістом коштує від 450 зелених за диплом старого зразка до 800 за пластиковий.

Заплативши, можна стати випускником не лише вітчизняного, а й, приміром, російського вузу (950 у. о.). За ці гроші обіцяють сам документ, витяг з оцінками та легалізацію. Однак лише деякі фірми пропонують і проведення диплому по державній електронній базі даних — кажуть, після того комар носа не підточить. Але така «послуга» не з дешевих — на одному з сайтів таке можуть організувати за п'five тисяч доларів.

За те, щоб «заново народитися», доведеться викласти від 250 до 750 доларів. Фальшиве одруження коштує 750 зелених, стільки ж потягне й розлучення. А ось паспорт обійдеться дорожче — близько 1000 доларів (200 заповнення, 800 — проводка). При цьому вартість залежатиме від бажаного місця прописки: найдорожче стати жителем Одеси (250 доларів) та Києва (200), інші міста варіюються від 100 до 150 умовних одиниць. Можна отримати й паспорт іншої держави, приміром, Німеччини. Та це потягне на 14,5 тисячі зелених.

Діють на таких сайтах і так звані спеціальні пропозиції. Приміром, «у зв'язку із дефіцитом бланків для переклейки паспортів 60-65 року народження, приймаємо паспорти за ціною 200 доларів за 1 шт.». Крім того, замовивши кілька документів, на кожний наступний вам нададуть знижку.

Замовити нові документи досить просто: потрібно написати на зазначену електронну адресу листа із описом проблеми та чекати, поки вам подзвонять та обговорять деталі. Диплом — ще простіше. Дехто каже, що придбати липовий документ можна не лише в мережі: «Навіщо ходити в Інтернет? Кожен знає, що на столичному ринку «Петрівка» можна без проблем купити лівий диплом. Вони вже 10 років працюють і все чудово. Ось тут треба подумати про «дах» у погонах», — ділиться досвідом киянин на одному з форумів.

«Потрібен український паспорт для шлюбного агентства»

Призначення фальшивих документів — найрізноманітніше. Від бажання отримати кращу роботу до проблем із законом. Приміром, росіянці Оксані, яка мешкає в Одесі, терміново потрібен український паспорт, «не справжній, а хороша копія» із пропискою Одеси чи області для того, аби стати на облік у шлюбне агентство.

А ось ще один житель РФ хоче зробити липовий документ «з проводкою для перетину кордону (є проблеми з обмеженням виїзду через непогашені кредити)».

Киянку Вікторію вигнали за прогули з третього курсу одного з найпрестижніших вузів країни. Аби не витрачати чималі гроші на поновлення та час на навчання, вирішила придбати готовий диплом магістра, проведений по всіх базах даних. До сайтів не зверталася, каже, батьки знайшли власні «кінці». Нині Вікторія здобуває другу вищу в університеті Голландії. Скільки коштував липовий документ, не зізнається, але його справжність, каже, ніхто під сумнів не ставить.

За словами юристів, із фальшивими документами відкривається й широке поле для махінацій: можна отримати чужу квартиру чи спадок, взяти кредит чи просто безкоштовно користуватися громадським транспортом тощо. Та варто пам'ятати, що і такі шахрайства, і виготовлення липових документів, і саме їх використання — злочин. Згідно із Кримінальним кодексом, останній карається штрафом до 50 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або арештом на строк до 6 місяців, або обмеженням волі на строк до 2 років. А ось за фальшування можуть обмежити волю до трьох років.

Правоохоронці час від часу викривають фальшувальників. Зокрема, минулої весни у Києві працівники спецпідрозділу по боротьбі з організованою злочинністю ГУМВС України викрили організоване злочинне угрупування, яке п'ять років виготовляло та збувало липові документи. В одному з приватних будинків столиці вилучили близько 1 тонни устаткування, безліч підроблених дипломів більшості українських вищих навчальних закладів, посвідчення водіїв, техпаспорти на автомобілі і навіть посвідчення працівника органів внутрішніх справ України.

Однак гучні арешти, очевидно, не дуже лякають шахраїв, як і перспектива покарання за скоєне. Адже на запит у пошуковику «куплю паспорт, диплом Україна» щодня з'являється дедалі більше посилань із спокусливими пропозиціями. Та й проблема не лише у тих, хто займається виготовленням та використанням липових документів, а, скоріше, у посадовцях, котрі «допомагають» офіційно проводити фальшивки по базі даних або просто закривають очі на такий бізнес.

Анна БОЙКО.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

ЦИФРА

паспорт України — близько 1000 доларів; прописка — Одеса — 250, Київ — 200, решта — 100—150 доларів; паспорт Австрії — 12 500, Німеччини — 14 550 тис. дол.; диплом магістра, спеціаліста — 450—800 дол., для іноземців — 1200 дол., атестат школи — 400—800 дол.; свідоцтво про народження — 250—750 дол.; диплом канд. наук — 800—1200 дол.; трудова книжка — від 200 дол.; свідоцтво про розлучення, шлюб — 450—750 дол.

ЦІКАВО

За кордоном торгівлю фальшивими дипломами та науковими ступенями поставлено на соліднішу основу: підробляють не документи, а цілі навчальні заклади. Практика відома як «degree and diploma mill» (дослівно: «фабрика дипломів та ступенів») і зазвичай полягає у створенні Інтернет-сайтів, що начебто належать університетам та коледжам. Насправді ж це простий онлайн магазин — за плату для вас роздрукують сертифікат від неіснуючої організації із співзвучним ім'ям. Найвідоміші з них —Belford, Rochville та Irish International University. Останній відомий практикою оренди приміщень для інавгурації студентів на території Оксфорда та Кембриджа. Крім того, вони створюють для кожного документа цілу легенду: диплом супроводжується великою кількістю табелів з оцінками, рекомендаційних листів та грамот.

«З початку року вилучено майже 15 тисяч фальшивих документів»

Коментар головного фахівця Департаменту карного розшуку МВС України Миколи Рощина.

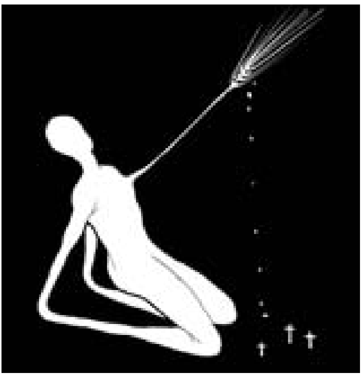
За шість місяців цього року за кримінальними справами ми вилучили 10 100 фальшивих документів (бланки, товарно-транспортні накладні, дипломи тощо). До кінця року можна прогнозувати до 20 тисяч. Головне, що використання підробки — це зазвичай супутній злочин із більш серйозними, тим само рейдерством.

Підробляють переважно дипломи, різноманітні бланки, перепустки, посвідчення, та й затримують найчастіше за їх використання, а не виготовлення чи розповсюдження. Проблема у розкритті подібних злочинів полягає, по-перше, у тому, що немає конкретного підрозділу, який займається саме цим питанням. Крім того, потрібно залучати багато правоохоронців, які б професійно знали комп'ютери, мови. По-друге, зазвичай продавці фальшивих документів не передають їх самі замовникам, а просять когось, ко ну ланцюжок і обривається. Навіть якщо ми виходимо на того, хто передав, обов'язково з'ясується, що й він начебто теж десь взяв ті підробки. Та найскладніше вийти на виготовлювача, який часто взагалі штампує документи за кордоном. Непросто добратися й до посадовців, котрі допомагають легалізувати фальшивку. Крім того, часто, коли розв'язуєш увесь клубок, порушника на посаді вже може не бути, адже підробляє зазвичай не ректор чи проректор, а якийсь клерк.

А от те, що фальшиві документи часто проводять по офіційних базах даних, правда. Звичайно, їх нелегальність все одно можна довести, перевіривши прискіпливіше. Адже, приміром, підроблений диплом вводять на чийсь уже існуючий номер, а от паспорти часто використовують справжні, ті, що списані як зіпсовані. Нині у нас «розгулює» 1,5 мільйона паспортів зразка 2001 року — викрадені, втрачені, зіпсовані — вони можуть рано чи пізно «випливти» у вигляді підроблених документів. А по фальшивому закордонному реально навіть перетнути кордон. Минулого року у Борисполі було лише порушено до 100 справ стосовно тих, хто намагався перетнути кордон за підробленим документом.

Що стосується покарання за підроблення, то, головне, вважаю, не у його жорсткості, а у тому, щоб було реагування на злочин. Я не кажу, що треба всіх посадити, адже тоді просто нікому буде працювати — підробка нині зустрічається чи не на кожному кроці. Однак якщо порушив закон, то має бути суд, штраф чи, залежно від конкретного випадку, жорсткіше покарання. Адже разом із лояльним ставленням до фальшування у нас розповсюджуються нечесність. Цікаво, що, скажімо, у США за підроблений підпис можна отримати до 7 років.

Кожен знає, що на столичному ринку «Петрівка» можна без проблем купити лівий диплом

ГОЛОД—33-ГО

«За день по 20 чоловік стукалися і просили їсти»

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

До речі, наші райони, може, тому трохи менше постраждали від голоду, що це картопляний край, і другим хлібом тут завжди вважали картоплю. Але на весну все одно із запасів вже не було нічого. Наша сім'я бідувала трохи менше. Але це лише тому, що батько Солохненко Григорій Пилипович був дуже підприємливим чоловіком. Він ще в молодості самотужки навчився шити і обшивав фактично все село. А оскільки в Україні не можна було ніде придбати тканини, батько займався своєрідним бартером. Возив до Ленінграда телят, там десь їх збував, а в село привозив, як тоді казали, матерію. З неї шив одяг односельцям. У Ленінграді він ще до голоду нібито почув, що неминуча війна, тож вирішив запастися провізією. Трохи зерна Григорій Пилипович насипав у діжки і закопав на городі. Тому, коли масово в односельців почали забирати збіжжя, у нього вже були приховані запаси. Та це був дріб'язок.

Добре запам'ятала Марфа Григорівна, як тої весни сушили липу, березу. Навколо села ліси, тож їшли туди сім'єю. Окрім молодого листя, каже, рили із землі ще якісь корінці. З цього варили так звані борщі, а решту сушили і робили запаси. Тої ж весни почали ходити старці, прохачі поїсти.

— За день по 15—20 людей стукались у вікна. Спочатку ми щось виносили, але потім їх було все більше і більше. Пам'ятаю, що приходили із сусідньої Орлівки. Здається, були якісь родичі чи знайомі батьків. Були також із Новгорода-Сіверського, із Полтавщини. Звідти люди вже ледве доповзали. За скибку хліба вони віддавали рушник чи сорочку, згодом не мали нічого і лише благали допомогти. Серед прохачів, врізалося в пам'ять, було дуже багато дітей, декотрі вже розпухли. Першими у людей чомусь пухли очі, потім ноги, а тоді вже животи.

На тлі голоду в селі почалися крадіжки. Марфа Григорівна пам'ятає, як помер їхній сусід Ігнат Загородній. Її дитяча пам'ять буквально закарбувала, як він бився головою об стінку і гірко плакав, бо їхню останню надію — якесь там приховане збіжжя, хтось украв. Ще одні сусіди — Василь і Варвара Ананченки — збирали в полі колоски, і селян там упіймали. На площу біля сільради зігнали односельців і на очах у всіх палками та ціпами, якими молотили колоски, мало не забили людей до смерті. Вдома у цього подружжя знайшли трохи зерна, його, звичайно ж, «конфіскували».

Ще Марфа Григорівна добре запам'ятала, як ще до голодомору розкуркулювали її діда та батька.

— Забрали все: коня, корову, свиней, пасіку, молотарку, ще якийсь там реманент. Приходили кілька разів. Кожного разу забирали щось одне і настійно рекомендували вступати в колгосп. Потім поверталися ще і ще. Останніми в списку на конфіскацію були кролі й коза. Бабуся Василина, каже, з цього приводу дуже голосила, благала.

Батько ж, навпаки, намагався всіх заспокоїти. Він молився і казав, що Бог дав, Бог і забрав. Одне слово, стримував усіх, як міг. Та останньою краплею для баби Василини стала розповідь очевидців-сусідів про те, як у сільраді цілу ніч гуляли — пили, смажили і їли їхніх кролів. Після того Василина Солохненко злягла остаточно. А коли вже виводили козу, в хаті почалося щось неймовірне, каже Марфа Григорівна. Всі кричали, голосили. Маленький її братик Федір (йому було тоді лише чотири роки) взяв біля печі рогача і кинувся на кривдників:

— Ох, ви цортова блигада, не віддам мою козу!

Хлопчик шепелявив, тому його «погрози» викликали у сільських активістів сміх. Не знає, що зрештою подіяло на них, але козу родині таки залишили.

Тоді ж у голод помер і глава сімейства, дід Марфи Пилип Солохненко. А батько, хоч і не вступив до колгоспу, змушений був згодом (бо господарство було спустошене і розорене) піти у хімлісгосп — збирати смолу. Це була каторжна робота. З ним фактично ходила вся сім'я і допомагала — сам із нормами не справлявся. Спочатку в соснах треба було зробити надрізи і під ними закріпити лійки. У ці лійки збиралася смола. І щойно вони наповнювалися, лійки треба було збирати і носити смолу в бочки. Одна людина обслуговувала гектари лісу, тому за день доводилося намотувати десятки кілометрів. Утім, ця робота потроху піднімала сім'ю на ноги. Та незабаром почалася війна...

Запам'ятався маленькій дівчинці Марфі Солохненко ще один епізод із тодішнього життя: як у її рідному селі Козилівка з церкви скидали дзвони. Одні зухвало це робили, а інші, каже, по домівках молилися і благали Бога не карати за варварство. Саме приміщення храму місцеві вандали перетворили тоді на склад, а все, що було всередині, церковні книги, ікони, рушники викидали і палили. Добровільно козилівчани не хотіли нищити майно, тож із сільради приходили в домівки і призначали, кому йти і що конкретно робити. Нині, дякувати Богові, церкву колишні односельці Марфи Григорівни вже відновили. А після набуття Україною незалежності їй, як доньці розкуркулених, було компенсовано й матеріальні збитки. Утім, Марфа Григорівна воліла б за краще не отримувати відшкодування, аніж пережити все, що випало на долю не лише її, а тисяч і тисяч наших співвітчизників.

Марина КРИВДА.
Фото Олександра КЛИМЕНКА.

«Я досі не можу дивитися на зелений борщ»

Голодомор 30-х років був справді найжахливішою і наймасштабнішою трагедією українського народу в минулому столітті. Але, як на мій погляд, вшановуючи пам'ять мільйонів загиблих тоді земляків, ми не повинні забувати про жертв двох інших голодоморів: 1921—1923 та 1946—1947 років.

Прикро, але навіть у ці скорботні дні нерідко часто роблять на одній чорній сторінці, начебто поділяють заморданих голодною косою на дві категорії — важливішу і другорядну. Особливо це впадало у вічі торік, коли і національна хвилина мовчання, і виступи багатьох чиновників, і коментарі журналістів були присвячені лише геноциду 1932—1933 років.

Ця очевидна несправедливість так болісно зачіпає мене ще й тому, що сам я був безпосереднім свідком трагедії сорокових років. Разом із середнім братом Артуром ми тоді жили в діда Івана в селі Малозахар'їне Солонянського району на Дніпропетровщині. Довелося нам їсти здохлу взимку у ставку і потім висушену про запас смердючу почорнілу рибу, мерзлу картоплю, коржі із запареної зелені з музгою проса (пузо наб'єш, щось там начебто бовтається, а їсти хочеться неймовірно!), «делікатеси» з ховрахів, котрих «викурювали» водою з нірок... У мене й досі підсвідома відраза до зеленого борщу — як згадка про бовтанки з листя, гнилої картоплі та соєвої макухи. Це були жахливі часи...

Хочеться внести свою частку в увіковічнення пам'яті всіх знищених голодом. Не тому, що це нині «модна» тема, то — потреба душі. 16 років тому я зініціював велопробіг і провів ветеранів (по п'ять осіб з різних регіонів) по 18 областях України під гаслом «Козацькому роду нема переводу»: ми пропагували відновлення історичної пам'яті про наше минуле, рідну мову й культуру, здоровий спосіб життя і вперше зібрали капсули із землею з місць поховань жертв голодоморів. Ці капсули покладено до пам'ятного знака на Михайлівській площі Києва та до пам'ятника під Лубнами. Тепер планую провести другий етап велопробігу, за участі й представників діаспори. Зібрану землю з місць масових поховань ми привеземо до Меморіалу жертв голодоморів та до Биківні, де покояться останки сотні тисяч людей, закатованих політичними репресіями.

Хто бажає взяти участь в організації та проведенні цього заходу, може звернутися до автора (адреса є в редакції «Голосу України»).

Юрій ПИСАРЕНКО,
віце-президент Української асоціації «Рух за здоровий спосіб життя», член Асоціації дослідників голодоморів, ліквідатор-чорнобилець 1-ї категорії, почесний донор України, ветеран праці.

АКТУАЛЬНО

Валентин НАЛИВАЙЧЕНКО: Голодомор-геноцид 33-го був одним із найжорстокіших злочинів тоталітаризму проти нашого народу

Сьогодні, коли трансформація України в демократичну європейську державу стає неможливою без висвітлення темних сторінок минулого, особливої уваги заслуговує діяльність очолюваної Валентином Наливайченком Служби безпеки України з відновлення історичної правди та справедливості часів панування найжорстокішого з режимів — тоталітарно-більшовицького.

Після розсекречування галузевих архівів СБУ суспільство отримало документальне підтвердження замовчуваного протягом десятиріч факту цілеспрямованого знищення українського народу. Це була політика сталінського режиму, спрямована на придушення національного спротиву та боротьби українського народу за незалежність.

Голова Служби неодноразово відзначав, що безпрецедентний для України за масштабом злочин, спрямований на знищення українства, уже давно потребує детального розслідування всіх обставин, саме тому СБУ порушила кримінальну справу про Голодомор. Її мета — виявити винуватців трагедії і довести до судового рішення.

Рішучість у розслідуванні карної справи дозволить не лише надати правову оцінку діям конкретних осіб більшовицького злочинного режиму, а й поінформувати міжнародну спільноту про причини й наслідки цієї страшної трагедії. Адже в організації масового знищення українства були задіяні всі елементи радянсько-партійної системи.

Громада схвально відгукується про гуманітарні проекти, започатковані Службою безпеки. Серед них — і проведення «круглих столів» спільно з іноземними партнерами з відновлення історичної справедливості, і видання тематичної літератури, зокрема за участі представників Республіки Польща, в якій надається незаангажована оцінка минулих часів, і відкриття інформаційно-довідкових залів електронних архівів СБУ в усіх регіонах нашої країни. Адже громадяни України повинні знати свою історію, долю своїх співвітчизників: країна, яка не знає, не любить та не цінує власної історії, просто не існує. І це є одним із найвизначніших догматів безпеки суспільства.

Саме реалізація ініціатив глави держави та очільника СБУ сприяла визнанню на державному рівні Голодомору 1932—1933 рр. геноцидом українського народу в таких країнах, як Сполучені Штати Америки, Канада, Естонія, Литва, Італія, Грузія, Угорщина, Аргентина, Іспанія та ін. Закордонне суспільство потребує ще більше відповідей, саме тому ініційована Службою безпеки виставка «Розсекречена пам'ять», та однойменну збірку документів було передано до Міністерства закордонних справ і перекладено мовами країн Організації Об'єднаних Націй із метою їх поширення серед громадськості.

За словами Валентина Наливайченка, сьогодні Служба безпеки твердо стоїть на своїх позиціях, з кожним днем розкриваючи дедалі більше втрачених сторінок з історії України. Він упевнений: у нації є надія уникнути повторення помилок минулого століття, а значить — є надія на майбутнє.

Вл. інф.

ГОЛОС УКРАЇНИ № 226 (4726)
СУБОТА, 28 ЛИСТОПАДА 2009

2 грудня в Києві відбудеться IV з'їзд німців України

На честь української поетеси Олени Теліги (1907—1942), розстріляної гітлерівцями, у Бабиному Яру буде встановлено пам'ятник

АНОНС

Щоб не залишитись у минулому, треба перезапустити систему

У Київському будинку кіно наприкінці вересня відбулося масштабне зібрання під назвою «Національна спілка кінематографістів. Перезавантаження». Тоді голова спілки Сергій Тримбач, відкриваючи зустріч, на яку прийшли відомі в Україні особистості як у світі кіно, так і письменники, музиканти, творча молодь, охарактеризував захід як «перезапуск старої системи у роботі українських кінематографістів».

«Так сталося, — зазначив він, — що за останні десятиліття світ помітно змінився, а наша спілка залишилася ще у минулому», додавши, що подія має продемонструвати нові віяння в українському мистецтві.

Відтак на базі НСКУ було створено експериментальну програму — Лабораторію проектів Національної спілки кінематографістів України.

Говорячи про її мету, зокрема, секретар спілки, кінорежисер Дмитро Томашпольський наголосив: «У суспільстві назріла необхідність появи успішного українського фільму — сучасного і жанрового. Ми готові розробляти проекти, проводити їх публічні презентації».

У цьому контексті варто познайомитись із творчістю молодого українського прозаїка, студента Київського національного університету культури і мистецтв Володимира Козловського **(на знімку)**. Його доробок демонструє майстрам і початківцям галузі кінематографа, а також усім шанувальникам вітчизняної культури, що літературний матеріал для майбутніх стрічок слід шукати не у закордонних виданнях, а в наших, українських. Адже у творах молодого автора є все, що потрібно для втілення задумів, пов'язаних з відтворенням яскравих миттєвостей сучасного життя.

Цілком доречним видається авторський вечір Володимира Козловського. До речі, його стрічку озвучують на вечорі ровесники, студенти Київського національного університету театру, кіно і телебачення ім. І. К. Карпенка-Карого (майстерня народного артиста України Володимира Талашка).

Ведучий вечора — народний художник України, лауреат Державної премії України ім. Тараса Шевченка, директор видавництва «Криниця», заступник голови Українського фонду культури Леонід Андрієвський.

Місце і час події: Київський будинок кіно (вул. Саксаганського, 6, другий поверх, Мала зала), субота, 5 грудня 2009 року.

«Гігант мислі» жив у Полтаві?

Маловідомі факти з життя героїв знаменитого роману «12 стільців»

Як відомо, сюжет роману молодим журналістам газети «Гудок» Іллі Ільфу та Євгену Петрову (справжнє прізвище — Катаєв) підкинув брат останнього, уже відомий на той час письменник Валентин Катаєв. Він дізнався, що Дюма-батько утримував цілу групу «літературних рабів» — вони розробляли придумані письменником ідеї. А Дюма потім лише шліфував їх рукою майстра. Отак і Катаєв вирішив було запрягти свого брата та його товариша: «Є чудова ідея — стільці. Уявіть собі, в одному з них заховані коштовності. Їх треба знайти. Чим не авантюрний роман? Кожен із вас розробляє сюжет сам, а я все збираю докупи. Гонорар ділимо навпіл... Командуватиму парадом я!»

Сергій Філіппов, Отар Гоміашвілі (перша екранізація роману).

Еллочка-людоїдка та інші

Друзі взялися до діла. Проте коли Катаєв прочитав перші розділи, то зрозумів, що «рука майстра» тут буде зайвою — роман народжувався як цілком самостійний. І в сюжеті дещо змінилось: Остап Бендер, спершу задуманий як персонаж другорядний, почав перебирати ініціативу на себе і таки став «командувати парадом».

1928 року роман побачив світ, і суперечки про реальних прототипів його персонажів не вщухали. Автори роману тоді неохоче говорили про це, адже прототипами їхніх героїв були живі люди — друзі, родичі, сусіди... Можна, наприклад, легко вгадати, що «Станок» — це «Гудок», де працювали Ільф і Петров, отож редакційні працівники та автура списані саме звідти. Так, поет Никифор Ляпіс-Трубецькой — це поет Йосип Количев — давній одеський товариш авторів, який підробляв у десятках газет і журналів. Прототип Авессалома Ізнурьонкова — гуморист Глушков, який давав у 20-ті ро-

Андрій Миронов, Анатолій Папанов (мюзикл «12 стільців»).

ки сотні тем для фейлетонів і карикатур усім московським сатиричним журналам. Кажуть, самому Глушкову так сподобалося його літературне втілення, що він якось при зустрічі з Ільфом навіть розцілував його. Слюсар-інтелігент Полєсов — сусід Ільфа, який і справді з усякого базарного непотребу конструював мотоцикл... Лексикон Еллочки-людоїдки був запозичений у молодшої сестри першої дружини Катаєва, а сам Катаєв постав в образі інженера Брунса. Де підгледіли автори гробових справ майстра Безенчука — невідомо, а от його прізвище, найімовірніше, з'явилося після подорожі Ільфа і Петрова до Самари, де є залізнична станція — Безенчук.

Остап — він же Осип

Прізвище «Бендер» друзі бачили в рідній Одесі ледь не щодня — за рогом будинку, де жив один із них, була м'ясна лавка якогось Бендера. Знамениту фразу про «ключі від квартири, де гроші лежать» вони запозичили у знайомого більярдиста. А прототипом Бендера став Осип Беньяминович Шор, якого в сім'ї справді звали Остапом. Шор був високий на зріст, красень, веселун і авантюрист. Він товаришував з Юрієм Олешею, грав із ним в одній футбольній команді, перепробував безліч професій, навіть служив у карному розшуку. На Шора мали зуб місцеві «авторитети», навіть сам Япончик! Якось вони й застрелили Шора — але не Осипа, а Натана, переплутавши братів. Осип Шор знайшов бандитів, завітав до них. Витяг револьвер, та коли бандити вже подумки попрощалися з життям, Осип не зміг спустити курок...

Шор потрапляв у різні кумедні історії, а якось добирався з Петрограда до Одеси без копійки грошей. Тож довелося побути і «художником», і в Таганській тюрмі посидіти, і «сеанс одночасної гри» проводити (як Бендер у Васюках). Шор був непоганий оповідач, деякі його життєві історії ідеально підійшли для роману.

А реальний Шор знайшов таки себе: став провідником поїзда і вгамував природний потяг до подорожей і пригод. І помер своєю смертю...

«Батько російської демократії»

А що ж Іполит Матвійович Вороб'янинов? В його вдачі й зовнішності дехто знаходив риси Івана Буніна, Олексія Толстого... Та найдостовірнішою здається версія про те, що прототипом «предводителя дворянства» був голова Полтавської земської управи Євген Петрович Ганько — двоюрідний дядько братів Катаєвих.

Ось що згадує про нього Валентин Катаєв: «Тітка поїхала від нас у Полтаву, де жив її двоюрідний брат, багатий поміщик и земський діяч Євген Петрович Ганько, також, либонь, колишній тітчин залицяльник, і почала вести його господарство, замінивши свою померлу двоюрідну сестру Зінаїду Петрівну Ганько. Добре пам'ятаю отого Євгена Петровича. Він був великий пан, сибарит, бонвіван, любив подорожувати різними екзотичними країнами і кілька разів, повертаючись пароплавом добровільного флоту з Китаю, Гонконгу, Єгипту чи Індії, проїздом через Одесу до Полтави незмінно наносив нам сімейний визит, привозячи в подарунок різні дивовижні сувеніри: японські лаковані пенали, страусині яйця й пера, циновки, плетені з тонюсінької єгипетської соломи, портсигари, прикрашені зображенням священного жука-скарабея, і таке інше».

Як бачимо, Ганько теж був удівцем — але жив не з тещею, а з сестрою дружини.

«Він мав могутню, хоча й досить огрядну від непоміркованого життя статуру і чудову голову з римським носом, на якому якось особливо поважно, сановно сиділо золоте пенсне, що вельми відповідало його сенаторським бакенбардам і просторій піджачній парі від найкращого лондонського кравця, котра розливала тонкі пахощі спеціальних чоловічих аткінсонівських парфумів...»

Ми звикли «впізнавати» тих чи інших героїв за їх кіноекранними образами. Багатьом подобається худорлявий «філіпповський» Вороб'янинов. Але ближчим до оригіналу (до Ганька) його зіграв таки Анатолій Папанов.

«До початку війни Євген Петрович постарів. Уже майже не міг ходити і цілими днями сидів у себе в Полтаві у зручному цегляному особняку, побудованому в українському стилі, оточеному тінистим полтавським садом, у вольтерівському кріслі, з ногами, вкутаними фланеллю, і гортав давні комплекти французького журналу «Ревю де Дю Монд» або займався своїми марками, і я чув, що він був великий філателіст і володів безцінними колекціями, з яких одна була єдиною в усьому світі — колекція полтавської повітової земської пошти.

...Тітка померла в Полтаві 1942 року за німців, незадовго перед тим поховавши Євгена Петровича й залишившись зовсім самотньою — хвора, стара, нужденна, переселена до якогось напівзруйнованого флігелька».

А ось як писав про Ганька Євген Петров:

«Мій дядько, Євген Петрович Ганько... Колишній голова Полтавської повітової земської управи... Його пенсне, його пишні вуса... Напрочуд приємний чоловік! Любив похверцювати й напустити туману перед панянками... Коли ми приїжджали до Полтави, я сидів у нього на колінах... Ліг в образ як аркушик паперу у стосик!»

На жаль, про Ганька окрім цих спогадів відомо мало. Але що чоловік це був неординарний — безперечно! Про «конверти Ганька» філателісти і досі згадують. Нібито Ганько, завдяки службовому становищу, «перетворював» марки земської управи на рідкісні екземпляри. В одному з неопублікованих розділів Ільф і Петров філателістичні нахили Вороб'янинова таки розкручували...

Старобільськ і Полтава

...Кілька років тому місто Старобільськ на Луганщині оголосило себе «офіційним правонаступником» змальованого у романі Старгорода, де й жив колись «предводитель дворянства» і майбутній «гігант мислі». Тут навіть встановили пам'ятник Остапу Бендеру — зафіксовано момент зустрічі з безпритульним, який клянчив у нього 10 копійок. Як відомо, великий комбінатор увійшов до Старгорода «з боку села Чмарівка». Село Чмирівка справді є неподалік Старобільська.

Як журналісти Ільф і Петров бували тут у середині 20-х. Вони жили в готелі, де справді стояв гамбсівський стілець, реквізований у когось із колишньої знаті. Існував у місті й пансіонат для людей літнього віку, заснований до революції одним відставним генералом. Священиків у Старобільську теж була сила-силенна, бо в повіті діяло більш як 70 храмів! Краєзнавці кажуть, що за «щільністю батюшок» на душу населення повіт утримував перше місце у всій імперії! Цікаво, що в місцевому виконкомі був і автомобіль «Лорен-Дітріх», який потрапив сюди ще за часів гетьмана Скоропадського і який знадобився Ільфу й Петрову уже в іншому романі про Бендера «Золоте теля» — як «Антилопа-Гну» для Козлевича.

Що ж до пошуків коштовностей, то у 1920-х роках місто й справді було охоплене подібною лихоманкою, бо ходили чутки про «скарби Махна».

Полтава теж має чим похвалитися. Предводитель наш? Наш! А сам Остап Бендер, за його ж словами, бував у Миргороді «в один із веселеньких проміжків між Махном і Тютюнником у дев'ятнадцятому році». Тож імовірно, що бував і в Полтаві... Ну, а Євген Петров тут бував (і не раз!) у свого дядечка Ганька. Цікаво, а де стояв його дім, чи зберігся він до наших днів?

Віталій СКОБЕЛЬСЬКИЙ.

Полтава.

В Україні цього року пам'ятник Вороб'янинову встановили в Одесі. А кілька років тому подібний пам'ятник з'явився і в Харкові. Пам'ятники Іполиту Матвійовичу є також у російських містах Катеринбурзі та П'ятигорську.

Сам Остап Бендер бував у Миргороді «в один із веселеньких проміжків між Махном і Тютюнником у дев'ятнадцятому році»

Діти Арбату в степах України

НА ЗДОБУТТЯ ШЕВЧЕНКІВСЬКОЇ ПРЕМІЇ

Дніпропетровський молодіжний театр «Верим!» показав у Києві надзвичайний спектакль «Голодна кров» у постановці Володимира Петренка.

Будь-яка публічна акція, що стосується пам'яті тридцять третього року, — річ ризикована. Бо ця пам'ять не терпить галасу. Вона — мовчазна. І наважитися взяти слово — означає взяти на себе відповідальність.

Дніпропетровський театр — наважився. З ініціативи театру й написано цю п'єсу. У неї троє авторів — Олена Бісик, Тетяна Волкова, Дарина Медведєва. В тексті використано також спогади очевидців Голоду, зібрані на Дніпропетровщині.

Сюжет простий. Двоє московських студентів, кінооператори-документалісти, приїхали 1933 року в Україну знімати кіно про щасливе колгоспне життя. Вони зупиняються в селянській сім'ї, де ще ніхто не вмер з голоду -але вже з'їли свого собаку. Втім, нібито собака втік з дому — так кажуть, щоб найменший хлопчик не знав правди, бо він дуже любив цього пса. Але приїжджі москвичі — не діти, й скоро починають розуміти, що діється. Голод косить людей. Це здається москвичам-комсомольцям злочином супроти радянської влади. І вони чесно знімають на кіноплівку все, що бачать (документальна кінозйомка в спектаклі замінена усними спогадами очевидців).

Вони, ці діти Арбату, виховані правильно. Й хочуть розповісти про все в Москві товаришеві Сталіну і показати йому своє кіно.

Товариш Сталін не зможе кіно побачити, бо плівки засвітять. Цей епізод у виставі так потужно вибудувано, що його хочеться сто разів переказувати. Ось як це зроблено. Отой хлопчик, що втратив собаку, сидить у хаті й стереже коробки з відзнятими кіноплівками. Приходить голова колгоспу й каже, що пес повернувся. Хлопчик біжить надвір, а голова тим часом засвічує кіноплівки. Ця сцена — майже класичний хепі-енд. Хлопчик щасливий, бо пес нібито живий. А оператор радий — бо має в руках нібито коробки з фільмом. Обоє ж не знають, що володіють порожнечею.

Час повертатися до Москви. Але десь немає другого москвича.

— А где мой друг? — питає оператор.

А йому буденно відповідають: «З'їли вашого друга».

Оце й уся історія.

Фінал вистави — виходять усі персонажі й читають хором: «Отче наш, иже еси на небеси, хлеб наш насущный даждь нам днесь...». І з-під колосників, немов з неба, спускаються не то лампади, не то дитячі колиски, й у кожній з них лежить хлібина. Вони беруть по шматочку і їдять той хліб, дивлячись у зал. У цю мить здаються неможливими оплески. Одначе вони потім таки зриваються.

Наостанок — ще кілька слів. Цей театр — російськомовний. І п'єса написана двома мовами, російською та українською. Оця двомовність уже сама по собі є шокуючим елементом вистави. Адже виходить так, що основні позитивні герої тут російськомовні — й ці двоє московських студентів, і лікар, який знає, від чого насправді вмирають люди. Це мимоволі будить у нашій уяві звичний образ Доброго Старшого Брата. І це якийсь час болісно переживається, доки дивишся виставу. Але згодом сама вистава переконує тебе в тім, що все тут правильно. Бо двомовність — саме отака, яка вона тут — знімає всі неосталіністські спекуляції щодо того, «який народ винен».

І ще про двомовність. У виставі жертви Голоду говорять українською. Це дивна мова — не селянська, такою послуговуються хіба що професори-лінгвісти. Іншої мови актори-дніпропетровці, можливо, не чули. Зрештою, у виставі це — ніби ще одне свідчення того, що ціла культура загинула в тридцять третьому, й ті, хто тепер живе на тій землі, вже не знають точно, якою ж мовою розмовляли люди, які жили тут раніше.

І останнє. Здається неймовірним, але це — радісний спектакль. Він — сильний і про сильних людей. Жертви тут також — сильні. Коли вони співають частівки про голод — це звучить як клич гладіаторів: «Аве, Цезарю! Смертники вітають тебе!» І тебе проймає гордість за цих людей, і лише потім — печаль.

Віталій ЖЕЖЕРА.

На знімку: сцена з вистави «Голодна кров».

Фото з архіву театру.

РЕЦЕНЗІЯ

Ключі Дунаю

Побачила світ двотомна «Дунайская энциклопедия» (Москва, «Международные отношения», 2009). Автори — Сергій Гриневецький, наш співвітчизник, народний депутат України, та двоє москвичів — академік Ігор Зонн і журналіст Сергій Жильцов.

Як сказано в передмові, створити подібну енциклопедію намагалися не раз, але це — перша успішно завершена спроба. Це варто привітати. Поява такого двотомника справді втішає. Бо Дунай таки — щось більше, аніж річка. Він протікає через 18 країн Європи та через глибинні шари європейської історії і культури. Щоб відкрити багатогранний феномен Дунаю, потрібен не один ключ, а ціла в'язка. Через те автори, умовно кажучи, поділили матеріал, відібраний для енциклопедії, на дві частини. Перша — це статті економічного, гідрографічного, правового та іншого, так само серйозного, характеру. Друга — явища, поняття та персоналії з історико-культурного дунаєзнавства. Звісно, це ускладнювало працю. Автори зізнаються, що «зустрілися з низкою труднощів, які можуть стати предметом критики вдумливого читача».

Узявши на себе роль такого читача, маємо сказати ось що. Ті статті енциклопедії, що стосуються «серйозного блоку» (дунайська геополітика, економіка, біоресурси, екологія), здається, викладені з необхідною повнотою та знанням справи. А от «гуманітарний блок» викликає запитання. Йдеться не про коректорські блохи (як-от гора ГоверДа), а про концептуальні речі. Скажімо, серед історичних персонажів, причетних до Дунаю, є Гітлер, стаття про нього велика, як і про російських царів, любителів Дунаю. Добре, Гітлер трохи жив на Дунаї. Але чому не згадано його сучасника Тіто? А він не лише там жив — за його правління ухвалено відому Белградську конвенцію дунайського судноплавства. Слава Богу, згадано оперу «Запорожець за Дунаєм», а також багатьох композиторів та поетів (іноді другорядних), що оспівали дунайську тему. Втім, серед них немає Жуля Верна з романом «Дунайський лоцман». А зовсім прикро, що й словом не згадано режисера Еміра Кустуріцу, чиї фільми увібрали в себе більше Дунаю, ніж усі оперети Кальмана.

Але то — для другого видання, уточненого й доповненого.

Христофор ГРУША.

«Таких, як мої, там ще не було!»

На флорентійському бієнале Донбас представлятимуть Обама, Чавес та футболіст Чигринський

Двоє митців із Донбасу — луганський скульптор Микола Шматько та донецький художник Тетяна Пономаренко (на знімку) — покажуть свої роботи на VII міжнародному бієнале сучасного мистецтва у Флоренції на початку грудня. Ця виставка збере 840 митців із 76 країн.

Два роки тому Микола Шматько брав участь у флорентійській виставці і привіз почесну нагороду. Тепер його роботи загальною вагою шість тонн подолають три тисячі кілометрів. В оплаті витрат (п'ять тисяч євро) посприяв міський голова Донецька Олександр Лук'янченко. Тому майбутню нагороду скульптор обіцяє залишити у міській адміністрації шахтарської столиці. У тому, що він заслуговує на відзнаку, епатажний митець не сумнівається: «Таких робіт, як мої, на бієнале ще не було. Офіційно заявляю: Італія на нас чекає».

До Флоренції Шматько надіслав три роботи: «Експрес світу», «Шкільні роки» та «Три грації». За задумом, всі вони пов'язані між собою. Перша скульптура заввишки два метри являє собою руку, на пальці якої «нанизані» фігурки п'яти лідерів країн — Барака Обами (США), Ху Дзіньтао (Китай), Дмитра Медведєва (Росія), Уго Чавеса (Венесуела) та Сільвіо Берлусконі (Італія). На долоні лежить земна куля, на кулі — вбита муха. «Цим я закликаю п'ятьох президентів боротися проти голоду і щоб був мир на планеті. Все залежить від цих людей, — каже скульптор. — Три грації — ось за що треба боротися. Щоб людство розвивалося і ми жили, як у раю. І третя робота — «Шкільні роки», де двоє займаються коханням. Це означає, що нове покоління, яке народиться, буде захищене цими політиками».

Останню тисячу євро, яких не вистачало для поїздки на бієнале, Шматько отримав від одного із луганчан. «У мене в галереї є суперскульптура — пророк. Що б я у нього не попросив — усе дає. Навіть гроші попросив. І тут зателефонували з Луганська, сказали: гроші є». В Італії скульптор хоче на мармуровому кар'єрі підшукати 100-тонний блок для наступної епохальної скульптури — «З'ява Христа апостолам». Поки що митець шукає меценатів та гідне приміщення для показу. Не виключено, що це буде в Донецьку: перед Євро-2012 міська влада зацікавлена в появі галереї сучасного мистецтва, яка б приваблювала туристів.

Якщо роботи Миколи Шматька шокують і змушують замислитися над вічними істинами, то картини Тетяни Пономаренко просто милують око. Луганський скульптор вважається «незручною» людиною, а його донецька колежанка на неугану влади поскаржитися не може. У двох каталогах, виданих до бієнале — галерея портретів футболістів донецького «Шахтаря», а також абстрактний акриловий живопис. Які саме три роботи художниці поїдуть до Флоренції, поки що таємниця. Тетяна каже, що організаторів виставки привабив портрет екс-«гірника» Дмитра Чигринського, зображеного в костюмі мушкетера на паризькій набережній. «Італійці запитали, чому картина зветься «Один за всіх, усі за одного» і звідки таке нетипове європейське обличчя, — пригадує художниця. — Я написала, що це український Дмитро Чигринський, футболіст, і що він зараз у Барселоні».

Співрозмовниця запевнила, що їй під силу не лише портрети знаменитостей, а й звичайних людей. «Просто якби я їх принесла сюди, ви б не прийшли дивитися. Для вас же цікаві якісь «зірки», — пояснила Тетяна.

Ліна КУЩ.

Фото автора.

Танець — втілення мрії

Минулої суботи стали відомі імена переможців третього сезону проекту каналу «1+1» — «Танцюю для тебе». Більшість телеглядачів — 59,5% — віддали свої голоси за пару Ганни Безсонової і Олександра Лещенка, що танцювали заради мрії юного акробата з Києва Давида Антоняна.

— Цей сезон «Танцюю для тебе» продемонстрував, що телебачення здатне виконувати соціальну функцію. Уперше головними героями проекту стали не «зірки», не гості, не танцюристи, а талановиті діти, заради мрії яких танцювали учасники. І кількість меценатів, які відгукнулися й взяли участь у долі дітей, тільки підтверджує це, — коментує генеральний директор групи компаній «1+1» Олександр Ткаченко.

Так, завдяки цьому проекту збулася мрія талановитого дванадцятирічного одесита Романа Геро. За нього танцювала пара Фагот—Євгенія Колесніченко. Юний флейтист, володар Гран-прі й переможець багатьох українських конкурсів одержав чек на 25 тисяч гривень від благодійного фонду Влади Прокаєвої «Обдаровані діти — майбутнє України» і стільки само від каналу «1+1» **(на знімку)**. Тепер музикант зможе придбати власну професійну золоту флейту.

Хоча формально переможцем третього сезону «Танцюю для тебе» оголошено одну пару, без уваги й підтримки каналу «1+1», партнерів проекту й меценатів не залишилася жодна дитина, мрію якої представляли танцювальні пари.

Ольга ВІТЕР.

Олесь ГОНЧАР — Юрій ШЕВЕЛЬОВ: діалог через океан

6. Друга зустріч

— Любі друзі, шановні вороги! — звернувся до поважного зібрання в київському Українському домі професор Ю. Шевельов, починаючи свою доповідь «У довгій черзі: проблеми реабілітації» (ось хто автор нині популярного виразу!).

Того ж дня (27.08 1990 р.) відбулася довгоочікувана зустріч наших героїв.

— Це мій Вчитель, — радо рекомендував заокеанського гостя Олесь Терентійович.

Хто міг тоді передбачити, як різко зміниться настрій Учня вже рівно через рік, як швидко акцент у зверненні Вчителя зміститься з першої частини на другу?

«Любі друзі — шановні вороги»...

Загалом раціоналіст і прагматик Ю. Шевельов декларував, що «біографія — річ другорядна. Практично, все своє життя вони (вчені. — **В.А.**) зосереджують на суто науковій діяльності, отож їхнє щоденне буття не перевищить цікавості дослідника щодо їхнього меню на обід. Навіть у день найбільшого відкриття» (Ю. Шевельов «Життя і праця Василя Сімовича», «Слово», грудень 1991 р.).

Щодо улюбленого Учня (О. Гончара) це правило діяло не завжди. Теплі почуття старшого наставника брали верх над його холодною логікою. Час був невладний над давньою приязню.

Вони розсталися 1941-го.

«Нагода зустрітися була, зо два десятки років пізніше, коли Гончар приїхав до Нью-Йорка і виступав у Колюмбійському (так у Ю. Шевельова. — **В.А.**) університеті, разом із Леонідом Леоновим і ще парою радянських літераторів. Я не хотів іти на той виступ, ставлячи його перед доконаним фактом моєї появи. Адже ми були по різних боках кордону, що перерізав світ навпіл, і він у радянській ієрархії стояв досить високо. Через третіх осіб я переказав йому, що я тут і був би радий з ним зустрітися. Він відповів, як мені переказали:

— Для мене і для нього краще, щоб ми не зустрічалися.

Це могло означати ситуацію політичну, а могло — суто психологічну. Я схильний радше до другого тлумачення» (Ю. Шевельов «Я — мене — мені...», т. 1, стор. 171).

Зупинимося тут і зауважимо: утаємничені у перебіг тогочасних нью-йоркських подій кажуть, що зустріч між Вчителем та Учнем все-таки відбулася. Переконує у цьому й нервове коливання маятника їхніх взаємин та оцінок (чи відгуків) один одного: то вони прощають все в пам'ять про незабутнє минуле, то адресують один одному емоційні випади (особливо Учень, молодший за Вчителя).

Адже коли рвуть зв'язки насправді, то роблять це різко й назавжди. Здається, так...

Значить, було у стосунках Вчителя та Учня щось таке, що не тільки не давало змоги їм розійтися, а й прирекло на вічну приязнь. Обоє були віруючими й жили в часи, коли слова «довіра», «надійність» і «відданість» не втратили свого святого значення й моральної ваги. Народжена в харківські 1930-ті роки дружба, коли часто найголовнішим було просто вижити, не могла здевальвуватися.

Для молодих читачів пояснимо дещо з вище сказаного: О. Гончар (як і всі, хто в тоталітарні часи мав змогу побувати за кордоном) в Америці був під пильним недремним оком працівників радянських спецслужб. Відбувалися поїздки, про які йдеться, 1960 року. Іншого разу Учень прилітав до США 1973-го як член офіційної делегації УРСР до ООН (Організації Об'єднаних Націй).

Хто бачив перші хвилини зустрічі Вчителя та Учня в київському Українському домі, той не сумніватиметься, що О. Гончар та Ю. Шевельов були налаштовані на дружнє спілкування. Але далі події розвивалися в рамках сюжету, зміст якого можна визначити як напружений і нелогічний.

Ще до рукостискання наших героїв — напередодні, 25 серпня 1990 року, О. Гончар занотовує: «Наближається відкриття I Конгресу україністів. Подія знаменна!.. Завтра прилітає з Нью-Йорка Юрій Шевельов...» («Щоденники», т. 3, стор. 312).

Рівно через рік — 17 вересня 1991 — з'являється протилежний за змістом запис: «Ф. (скорочення прізвища наше. — **В.А.**) із Мюнхена надіслав мені літературні опуси Юрія Шереха (під цим псевдонімом Ю. Шевельов друкувався у 1941—1956 роках. — **В.А.**) з проханням написати до них передне слово і дати в журнал «Дніпро» (нібито там обіцяли надрукувати). Коли я прочитав цю «Трилогію передмов», так і хотілось гукнути мюнхенському поетові: «Невже й справді, М. (скорочення імені наше. — **В.А.**), ти вважаєш мене здатним вихваляти такі писання?». Колись я слухав лекції Шевельова, ціную його як мовознавця, але щоб залучати мене в глорифікатори цього сноба — то вибачайте... Автор грайливо так зізнається у своєму холуйстві й ще сміє повчати Андрія Малишка та мене, як і про що ми повинні були писати... Нападає на «Таврію» та «Собор», друкує свої нікчемні вірші в своїх передмовах до «Не для дітей» і ще й хоче ці снобістські вправи друкувати в Україні... Жаль, що раніше я не читав цих його писань — хіба міг би я рекомендувати його в академію?.. О, як я міг так тяжко помилитись!..».

Знову-таки через рік (дивна рівномірність чергування дат! — **В.А.**) — 14 вересня 1992-го — О. Гончар занотовує в щоденнику: «Із Шевельовим треба було з'ясувати стосунки ... дещо інше вважав за потрібне сказати Юрію Вол(одимирови)чу (наодинці)... Він слухав мовчки. Потім, прощаючись, сказав: «Хоч ви мене оце й покритикували «за Ю. Шереха» (я йому передам), але знайте: для мене ви були і залишились у числі моїх найулюбленіших студентів...». Він дуже постарів. Згорбився, ходить з паличкою. І який самотній!

Вже купив у Нью-Йорку місце на кладовищі: поруч з матір'ю. Мені його стало так жаль... Незважаючи ні на що...».

Як бачимо, почуття О. Гончара роздвоєні: з одного боку він не може викинути з пам'яті роки своєї юності, освячені дружбою з дорогим йому Ю. Шевельовим, а з другого...

Уже йшлося про те, що Учень давно знав про оцінки Вчителя його творчості. Що ж змінилося на початку 90-х? Може, те, що він тепер сам перечитав надіслані з Мюнхена статті Ю. Шевельова? А може, зіграла свою роль непроста ситуація, котру переживав О. Гончар в останні десятиліття свого життя? Хоч би як любив він усі (без винятку!) свої твори (що природно для більшості митців), але після розвалу комуністичної імперії рішуче піддав очищенню їх від «тоталітарного накипу» (скажемо інакше — ідеології). Що це було? Ревізія написаного чи його переосмислення? Чи нове бачення з висоти української незалежності?

«Вичитую для видавництва «Людину і зброю» і ніби ще раз переживаю долю солдатську... Звичайно, опинитись дисидентові у камері смертників і не зламатись — це героїзм, а перебути на фронті війну, день за днем, роками бути на грані між життям і смертю — хіба це минає безслідно? Минувши фронти — яким би я був? Кращим? Гіршим? Не знаю. А що фронти наклали свій карб на душу — це безперечно. І що не знівечили цю душу, як афганцям — це теж факт. Бо воювати довелось за свободу, за Україну, за її майбуття — принаймні з такою вірою ми йшли під кулі, мерзли в окопах... Так, ми були ідеалістами, багато що уявлялось не таким, яким постало після війни, але ж це не наша вина... Брежнєвські танки душили не тільки празьку весну, душили й весну українську. А тоді ми несли її народам Європи, і то була правда» («Щоденники», т. 3, стор. 490).

Здається, це своєрідний епіграф до біографії О. Гончара. Мимоволі виникає порівняння його творчості з повноводною річкою, на фарватер котрої постійно тиснуть численні бокові притоки...

Хотів того чи не хотів письменник (людську долю часто не вибирають, а приймають послану Богом), але судилося йому стати літописцем української участі у Другій світовій війні. І довелось віддавати належне впливу тих «бокових приток» (тоталітарного режиму, правлячої партійної системи, «єдино правильного творчого методу», якому в літературному середовищі склали їдке визначення: «Социалистический реализм — это любовь к правительству, выраженная в доступной для него форме»).

Війна нищівною бурею увірвалась у життя наших героїв. «В Естергомі (північна Угорщина. — **В.А.**) ледь не половина моїх прапороносців лежать у братській могилі. Поїду вклонитись...» («Щоденники», т. 2, стор. 488).

Очевидно, тут можна згадати єсенінське «Большое видится на расстоянии». Постать автора «Прапороносців» та «Собору», незважаючи на офіційне визнання й минулою владою, й нинішньою, одержить адекватну оцінку лише в майбутньому. Це розуміють і його прихильники, і опоненти.

«Мою позицію щодо Гончара незмінно підтримував М.В. Підгорний... Деякі навіть вимагали заарештувати Гончара. Коли я про це сказав Підгорному, він відповів: «Знаєш, Петре, нас з тобою арештують, ніякий чорт і слова не скаже. Про Гончара заговорить весь світ, та й взагалі, який ідіот виношує таку ідею», — пише у своїх спогадах колишній лідер КПУ П. Шелест («Справжній суд історії ще попереду», К., 2003. стор. 223).

Ось чому (зовсім не претендуючи на якусь особливу думку) автор цих публікацій ніяк не може згодитися із зауваженнями деяких своїх однодумців щодо відкриття читачам маловідомих чи зовсім незнаних фактів біографій Ю. Шевельова та О. Гончара. Одні вважають, що полеміка «Шевельов—Гончар» — архівна справа, інші чомусь чекають якихось сенсацій, що могли б збурити громадськість...

До речі, останніх достатньо в життєписах наших героїв. І вони — захоплюючий матеріал для можливих белетризованих біографій у дусі А. Моруа чи А. Труайя.

Але нас цікавить насамперед (можливо, наївна) спроба привернути увагу до сучасного вітчизняного літературного летаргічного сну (сплячки, бездіяльності), причини якого намагалися по-своєму оцінити і Ю. Шевельов, і О. Гончар. Тим паче що криза поглиблюється і як наслідок: читацька аудиторія шукає відповіді на хвилюючі питання сьогодення у книжках зарубіжних авторів. Насамперед російських.

Є таке парадоксальне визначення «організований хаос»: як уже говорилось, книгодрук в Україні не розвивається (передусім унаслідок відсутності відповідних національних програм), письменницька газета «Літературна Україна» ледве животіє, але до читачів уже прийшов клон «Українська літературна газета». Добре, якщо відтепер буде два джерела для читачів, а якщо навпаки? Рух, два Рухи, безліч Рухів — жодного Руху... Майдан, два Майдани — розбрат між лідерами Майдану... І так далі...

Гострою залишається у нас проблема літературних поколінь: після шестидесятників — фактично чорне поле (зрозуміло, за нечисленними винятками. Але острови — лише архіпелаги, а не материки).

В європейських літературах одне покоління змінює інше: крах іспанської імперії в 1898 році народив «покоління 98 року» (Мігель Унамуно, Хуан Рамон Хіменес, Антоніо і Мануель Мачадо, Вісенте Бласко Ібаньєс, Габріель Міро...), 300-річчя Луїса Гонгори (у 1927 році) підштовхнуло появу «покоління 27 року» (Федеріко Гарсіа Лорка, Луїс Бунюель, Сальвадор Далі, Хосе Морено Вілья, Луїс Сернуда...).

Зрозуміло, що різні «вісімдесятники», «дев'ятидесятники» тощо не сприймуть цих рядків. «Це гіркі слова, страшні слова, але вони мусять бути сказані», — писав Ю. Шевельов ще 1953 року в статті «Здобутки і втрати української літератури».

І спогади Вчителя, і щоденники Учня — нерв доби, котрий чутливо реагував на сучасний йому світ. І жаль, що так багато тих сторінок присвячено реакції на спровоковану недругами полеміку.

17 лютого 1994 року О. Гончар робить запис, присвячений засіданню Шевченківського комітету, де, зокрема, розглядалось і питання про присудження премії імені Т. Шевченка і Ю. Шевельову: «Не пройшов (незважаючи на страшенний тиск київських лобі) Ю. Шерех зі своєю пройнятою снобістським духом «Третьою сторожею» («Щоденники». Т. 3, стор. 512).

І. Дзюба не брав участі в тому засіданні, але письмово проголосував за надання премії Ю. Шевельову. Таку само позицію оприлюднили на засіданні М. Жулинський та І. Драч. Голова комітету О. Гончар знайшов порозуміння у Б. Олійника...

Ю. Шевельов був удостоєний Шевченківської премії вже після смерті О. Гончара — у 2000 році (іноземним членом НАНУ — Національної академії наук України — Ю. Шевельов за підтримки й академіка О. Гончара став 1991 року).

До речі, звинувачення Ю. Шевельова в колабораціонізмі (співпраці з німцями) народилось не в Україні й задовго до описуваних нами подій 1990 року.

Ще в 30-ті роки радянський слідчий із НКВС (попередник більшовицької каральної структури КДБ) попередив Ю. Шевельова: «Їдьте, куди можете й хочете. Ми вас знайдемо». І таки сталось! 1962 року знайшов Вчителя в Америці не харківський слідчий, а київський професор І. Білодід (свого часу був міністром освіти УРСР). На одному із засідань Міжнародного комітету славістів він став вимагати виключити Ю. Шевельова зі списку делегатів чергового з'їзду. Мотивація вимоги зводилася до звинувачення у співпраці з окупантами та належності до сепаратистської української академії — ВУАН у США. Колеги захистили Ю. Шевельова, наголосивши, що такі звинувачення належить документально підтвердити, й оскільки Ю. Шевельов є громадянином США, то паспорт він міг одержати лише пройшовши відповідну перевірку міграційних американських служб. І. Білодіда підтримав русофіл Р. Якобсон — професор слов'янських мов та літератур Гарвардського університету (США).

«Ця огидна акція переслідування скінчилася слуханням в університетському суді Колумбійського університету, яке завершилося на користь Юрія Володимировича (Шевельова. — **В.А.**). (І. Фізер «Мемуари Ю. Шевельова (Юрія Шереха): bildungs roman в автобіографічній іпостасі». Наукові записки НаУКМА, т. 21. Філологічні науки).

Вище згадувався організований хаос. Повторимося, бо, здавалося б, ми самі повинні наводити лад у нашому літературному домі. Але виходить, що через «пасивний нейтралітет» насамперед метрів від науки та літератури на перебіг подій в Україні мають вплив різні приплентачі (принагідно зауважимо, що, слава Богу, більшість «дискусій» та «акцій», ініційованих за останні 18 років приблизно білялітературними «науковцями», що скупчилися навколо їхнього псевдоаналітичного видання, закінчилися нічим (часто цей «орган» демонструє рівень мислення авторів не столичного Києва, а провінційного Пацикова, згадуваного Ю. Шевельовим). Закономірно, що те «газето-журнал» (чи навпаки — «журнало-газета») так і не завоювало масового читача й не стало авторитетним ЗМІ.

І насамкінець.

Цікавий маємо ланцюжок: 1962 року І. Білодід та Р. Якобсон атакують Ю. Шевельова, звинувачуючи його в колабораціонізмі. 1991 року Ф. надсилає О. Гончарові статті Ю. Шевельова. 2002 року «Критика» Г. Грабовича (ч. 5, травень) друкує 8 сторінок антигончаревої маячні, заміщаної на безлічі фактичних помилок. Оскільки 2006 року неправда була видана в перекладі польською мовою («Ukraina: ludzie i ksiazki»), то 2007-го «Літературна Україна» (22 березня) ознайомила читачів з «технологією брехні» якоїсь Бердиховської та її «колег».

От вам і хаос!

До речі. О. Гончар відверто дивувався: чому саме на нього спрямовано солом'яні стріли мосьок від літературної критики? Внутрішні українофоби — це зрозуміло, а от заморським що треба?

Віталій АБЛІЦОВ.

Художник, скульптор І. Гончар, Ю. Шевельов, О. Гончар (Київ, 1990).

Продовження. Початок у числах 166, 171, 176, 181, 186, 191, 196, 201, 206, 211, 216 і 221.

За адресою: Закарпатська область, м. Ужгород, вул. Підградська, 59, каб. 4 відбудеться аукціон з визначення переможця щодо майна наступного підприємства:

29 грудня 2009 р. об 11 год. 00 хв. - ВАТ "Закарпатський металургійний завод",

Лот № 1: нерухоме майно ВАТ "Закарпатський металургійний завод" (адреса: Хмельницька область, смт. Сатанів, вул. Жовтнева, 135), початковою ціною 295900 грн., яке складається за наступних позицій:

поз. № 01 Будівля складу газових балонів (пл. 25,3 кв.м), поз. № 02 Будівля насосної станції градильних вертикальних відстійників (пл.. 247,2 кв.м), поз. № 03 Будівля насосної станції 2 категорії (пл. 159,4 кв.м), поз. № 04 - Будівля кладової очисних споруд (пл. 14,2), поз. № 05 - Будівля прохідної (пл. 4,2 кв.м), поз. № 6 Будівля механічної майстерні (пл. 1454,5 кв.м), поз. № 7 - Будівля клубу (пл. 1703,9 кв.м), поз. № 8 - Будівля вагової будки (пл. 126 кв.м), поз. № 9 - Будівля сировинної лабораторії (пл. 325 кв.м), поз. № 10 - Будівля майстерні по ремонту бумів (пл. 161,6 кв. м), поз. № 11 - Будівля матеріального складу (пл. 192,9 кв.м), поз № 12 - Будівля вагової будки (пл. 6,5 кв.м).

Результати аукціону та визначення їх переможця по кожному аукціону оформляються протоколом, який затверджується Організатором аукціону (продажу), та підписується переможцем аукціону. Особа, яка стала переможцем аукціону за наслідками проведеного аукціону, отримує право на придбання відповідного об'єкту (майна). Таке право ним реалізується шляхом укладення відповідного договору купівлі-продажу, який укладається між продавцем та переможцем аукціону, з врахуванням вимог, встановлених законом.

Для участі в аукціоні потенційним покупцям не пізніше, ніж за три дні до початку аукціону слід подати організатору аукціону (продажу) заяву; копію паспорту (перші чотири сторінки та сторінки, де вказана останнє місце реєстрації) або документу, що його замінює; належну копію ідентифікаційного коду фізичної особи або представника юридичної особи; оригінал документу, що посвідчує повноваження представника юридичної особи; оригінал документу про сплату гарантійного внеску; оригінал документу про сплату реєстраційного внеску; оригінал довідки про те, що проти учасника аукціону не порушено справу про банкрутство; оригінал декларації про доходи для покупців-фізичних осіб; нотаріально засвідчені копії установчих документів для покупців-юридичних осіб та суб'єктів підприємницької діяльності (копію рішення про участь в аукціоні - для органів місцевого самоврядування) та внести в безготівковому порядку грошові кошти в розмірі 10% від початкової ціни кожного лоту на рахунок організатора аукціону (продажу) та реєстраційний внесок (17 грн.) на рахунок організатора аукціону (продажу) - ДП "Державний центр з питань відновлення платоспроможності та банкрутства" у ЗАТ "Альфа-банк", м. Київ, п\р № 26007010846901, Код 36285077, МФО 300346. Затверджений протокол аукціону є підставою для укладення протягом 15 дн. договору купівлі-продажу між переможцем та продавцем. З майном можна ознайомитися щодня, крім вихідних, з 9 до 16 години за адресою місцезнаходження майна. З усіх питань організації та проведення аукціону слід звертатися з понеділка по п'ятницю з 09 по 18 год. до організатора аукціону (продажу) за адресою: Закарпатська область, м. Ужгород, вул. Підградська, 59, тел. (80312) 619122.

Господарський суд Хмельницької області постановою від 03.11.2009 року (справа № 4/198-Б) визнав банкрутом та відкрив ліквідаційну процедуру щодо відкритого акціонерного товариства «Шепетівський хлібозавод» м. Шепетівка Хмельницької області, пров. Подільський, 2 . Поштовий індекс: 30400, Код ЄДРПОУ 00380468 , р/р 26004301210414 в Промінвестбанк м. Шепетівка, МФО 315450.

Ліквідатором призначено Граніча Володимира В'ячеславовича: 30421, Хмельницька область , Шепетівський район, с. Плесна, вул. Корчагіна, 21, тел. 097 952 45 50.

Заяви кредиторів приймаються протягом 30-ти днів з дня опублікування оголошення.

Комісія з припинення (перетворення) ЗАТ «Телеодин» код ЄДРПОУ: 30177781 в особі Голови Комісії з припинення (перетворення) О. В. Асаулюка повідомляє про наступне:

27 жовтня 2009 року Загальними зборами акціонерів товариства було прийнято рішення про припинення закритого акціонерного товариства «Телеодин» шляхом перетворення у товариство з обмеженою відповідальністю «Телеодин», у зв'язку із бажанням акціонерів змінити організаційно-правову форму товариства.

Строк заявлення вимог кредиторів до ЗАТ «Телеодин» встановлено у 2 місяці з моменту опублікування інформації про припинення у спеціалізованому друкованому засобі масової інформації.

Претензії кредиторів до ЗАТ «Телеодин» приймаються у письмовій формі шляхом надсилання на юридичну адресу Товариства: 01135, м. Київ, вул. Павлівська, 29), на ім'я Голови Комісії з припинення (перетворення) ЗАТ «Телеодин» О. В. Асаулюка.

До уваги акціонерів ЗАКРИТОГО АКЦІОНЕРНОГО ТОВАРИСТВА "АВІАКОМПАНІЯ "АЕРОСВІТ".

Закрите акціонерне товариство "Авіакомпанія "АЕРОСВІТ" повідомляє, що позачергові Загальні збори Акціонерів Товариства відбудуться 15 січня 2010 року об 11.00 за адресою: м. Київ, вул. Тургенівська, буд. 38.

Порядок денний Зборів:

1. Прийняття рішення з питань порядку проведення Загальних зборів Акціонерів.

Обрання лічильної комісії та затвердження її складу. Обрання головуючого та секретаря Загальних зборів Акціонерів.

2. Звіт Генерального директора (Виконавчого органу) про результати фінансово-господарської діяльності Товариства за 2008-й рік.
3. Звіт та висновки Ревізійної комісії Товариства за 2008-й рік.
4. Затвердження порядку розподілу прибутку (покриття збитків) за результатами діяльності Товариства у 2008 році.
5. Внесення змін до Статуту Товариства шляхом викладення Статуту у новій редакції.
6. Внесення змін до Положень, що регламентують внутрішню діяльність Товариства, шляхом викладення Положень у новій редакції.
7. Відкликання та обрання Виконавчого органу Товариства.
8. Відкликання та обрання Голови та членів Наглядової ради Товариства.
9. Відкликання та обрання Голови та членів Ревізійної комісії Товариства.

Реєстрацію учасників позачергових Загальних зборів Акціонерів Закритого акціонерного товариства "Авіакомпанія "АЕРОСВІТ" буде проведено 15.01.2010 року з 10.00 до 10.45 за адресою скликання вказаних вище позачергових Загальних зборів Акціонерів Закритого акціонерного товариства "Авіакомпанія "АЕРОСВІТ".

Основні показники фінансово-господарської діяльності Товариства (тис. грн.)

Найменування показника	31.12.2008	31.12.2007
Усього активів	889 631	693 317
Основні засоби	256 024	161 401
Довгострокові фінансові інвестиції	64 041	65 580
Запаси	39 843	37 236
Сумарна дебіторська заборгованість	463 242	349 405
Грошові кошти та їх еквіваленти	25 790	34 241
Нерозподілений прибуток	- 420 536	- 17 368
Власний капітал	- 221 552	95 676
Статутний капітал	19 363	19 363
Довгострокові зобов'язання	125 895	37 117
Поточні зобов'язання	839 699	426 230
Чистий прибуток (збиток)	- 405 346	21 721
Середньорічна кількість акцій (шт.)	нема даних	нема даних
Кількість власних акцій, викуплених протягом періоду (шт.)	нема даних	нема даних
Загальна сума коштів, витрачених на викуп власних акцій протягом періоду	нема даних	нема даних
Чисельність працівників на кінець періоду	2259	1849

В.о. Генерального директора ЗАТ "Авіакомпанія "АЕРОСВІТ"
Є.О. Трескунов

Господарським судом Львівської області (м. Львів, вул. Личаківська, 128) Постановою від 17.11.2009 року по справі № 8/83 Товариство з обмеженою відповідальністю « Львів — груп» (79070 , м. Львів, вул. Хуторівка, 26; код ЄДРПОУ № 13806207, р/р № 2900300012590 відкритий у ЛФ АКБ «Укрсоцбанк», МФО 325019) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Печатку, штампи, установчі документи, статут, свідоцтво про реєстрацію, свідоцтво платника ПДВ ТзОВ « Львів — груп» вважати недійсними.

Ліквідатором ТзОВ « Львів — груп» призначено Онушканича Ярослава Васильовича (ліцензія АБ № 271689 від 06.02.2006 р., адреса: 79031, м. Львів, вул. Стрийська, 71 б, кв. 3, ідент. код. 2723915850).

Господарський суд Хмельницької області, 29000, м. Хмельницький, майдан Незалежності, 1, Постановою від 27.08.2009 р. у справі № 13/154-Б визнав банкрутом та відкрив ліквідаційну процедуру відкритого акціонерного товариства «Віньковецький консервний завод». Код 00374278, Хмельницька обл., Віньковецький район, смт. Віньківці, вул. Центральна (Першотравнева), 12; р/р 26007212143 в ХОД «Райффайзен Банк Аваль», МФО 315966.

Ліквідатором банкрута призначено Клименко А. В., 29006, м. Хмельницький, вул. Довженко, 3, кв. 5, тел.: (0382) 764639.

Вимоги подавати протягом двох місяців.

Постановою господарського суду Львівської області (79014, м. Львів, вул. Личаківська, 128) від 22 жовтня 2009 року (справа № 33/494) Товариство з обмеженою відповідальністю «Данута-плюс» (79012, м. Львів, вул. Карпинця, 5/7, поточний рахунок № 26005301417015 у Філії «Відділення Промінвестбанку у м. Львові, МФО 325105, код ЄДРПОУ 23955285) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Надлонка Андрія Івановича, ліцензія АБ № 216838 (79066, м. Львів, вул. Зубрівська, 25-а, кв. 33).

Постановою господарського суду Миколаївської області (54009, м. Миколаїв, вул. Адміральська, 22) від 18 листопада 2009 р. по справі № 18/106/09 Товариство з обмеженою відповідальністю «Автомир», код ЄДРПОУ - 24795501 (пошт. адреса: 54028, Миколаївська область, м. Миколаїв, вул. Новозаводська, 1, п/р 260073157 в МОД ВАТ «Райффайзен Банк Аваль», МФО 326182) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Шульгу Дмитра Леонідовича, ліцензія серії АВ № 307481 від 14.05.2007 р. (54039, Миколаївська область, м. Миколаїв, вул. Ракетна, 35).

Постановою Господарського суду АРК (95003, м. Сімферополь, вул. Р. Люксембург/Річна, 29/11) від 17.11.2009 р. по справі № 2-17/1016-2009 ТОВ «Бізнес Альянс-Україна» (АР Крим, м. Сімферополь, вул. Ковильна, 74, кв.2 інд. код 34459206) визнано банкрутом та відкрита ліквідаційна процедура.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Борисенко О. М., ліцензія АА 081116 (АР Крим, м. Сімферополь, вул. Куйбишева, 15, кв. 165).

Претензії кредиторів приймаються протягом одного місяця з дня публікації оголошення за адресою: АР Крим, м. Сімферополь, вул. Куйбишева, 15, кв. 165.

Господарським судом Запорізької області (69001, м. Запоріжжя, вул. Шаумяна, буд. 4) порушено справу № 26/173/09 про банкрутство приватного підприємства «ГШО-Сервіс», код ЄДРПОУ 34373784, п/р 26005063931400 в АКІБ «УкрСиббанк», МФО 351005, 69015, м. Запоріжжя, вул. Анрі Барбюса, буд. 13.

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Чулакова П. І., ліцензія АВ № 347263 від 17.10.2007 року, адреса: 69027, м. Запоріжжя, вул. Урицького, буд. 15.

Заяви кредиторів приймаються протягом 30 днів.

Господарським судом Львівської області (м. Львів, вул. Личаківська, 128) постановою від 20.10.2009 року по справі № 8/101 визнано банкрутом фізичну особу - підприємця Давидчак Ольгу Михайлівну (82400, Львівська область, м. Стрий, вул. Шухевича, 12; ід. код 2209413968).

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Опришка О. З. (м. Львів, вул. С. Бандери, 5а/7).

Претензії кредиторів приймаються до 18.12.2009 року включно.

Згідно Ухвали господарського суду м. Києва від 24.11.2009 р. порушено справу про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «Терра Люмен» (код ЄДРПОУ 34426652) та відкрито процедуру розпорядження майном по справі № 44/711-б. Звертатись за адресою: 03035, м. Київ, вул. Сурікова, 3.

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Ільницького С. В. (т. 067 295 92 03).

Постановою Господарського суду Черкаської області по справі № 10/1897 від 10.11.09 р. визнано ПНВФ «Нова», м. Городище, код ЄДРПОУ 30414491, банкрутом.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Колесникова О. В. (м. Черкаси, вул. Смілянська, 106/2, кв. 30).

Господарський суд Сумської області (40477, п-т Шевченка, 18\1, м. Суми) визнав банкрутами й відкрив ліквідаційні процедури постановами:

- від 12.03.09 по справі № 7\42-09 щодо Малого приватного підприємства «Лаура» (40024, вул. Харківська, 12 П/В, м. Суми, код 14020609);
- від 12.03.09 по справі № 7/41-09 щодо Приватного підприємства «Союз-Суми-Сервіс» (40030, вул. Ковпака, 17, кв. 25, код 30081178);
- від 06.04.09 по справі № 7/54-09 щодо Виробничо-комерційної фірми «Улан» (приватного підприємства) (40030, вул. Дзержинського, 51, кв. 6, код 31499906);
- від 06.04.09 по справі № 7/55-09 щодо Приватної фірми «Ніка» (40030, пров. Громадянський, 1, код 23640110);

Заяви кредиторів приймаються протягом тридцяти днів з дати опублікування оголошення;

- від 18.06.09 по справі № 7\57-09 щодо Товариства з обмеженою відповідальністю «Сумські лани» (42334, вул. Комсомольська, 3, с. Токарі, Сумський р-н, Сумська обл., код 32647061).

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Петрова Андрія Володимировича (40007, вул. Богуна, 2\1, кв. 32, м. Суми, ліцензія АВ № 347203 від 12.09.07).

Згідно Ухвали господарського суду м. Києва від 24.11.2009 р. порушено справу про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «Прімусінтерпарес» (код ЄДРПОУ 35362181) та відкрито процедуру розпорядження майном по справі № 44/710-б. Звертатись за адресою: 03035, м. Київ, вул. Сурікова, 3.

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Снісаренко Н. В. (т. 050 462 98 45).

Господарським судом Запорізької області, Постанова у справі № 16/72/09 від 10.11.2009 року визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру Товариства з обмеженою відповідальністю «Екосвіт», 69014, м. Запоріжжя, вул. Волзька, буд. 27, код за ЄДРПОУ 31612400, п/р № 26003315112521 в ЗОФ АКБ «Укрсоцбанк», МФО 313010. Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Чулакова П. І., ліцензія АВ № 347263 від 17.10.2007 року, адреса: 69027, м. Запоріжжя, вул. Урицького, буд. 15.

ОГОЛОШЕННЯ ПРО ТЕНДЕР

Інститут зовнішньої торгівлі Італії, центральний офіс у м.Рим, via Listz, 21 оголошує про проведення тендеру - обмежена прискорена процедура - у відповідності до закону D.Lgs. 163/2006, а також подальшими змінами до нього, на послугу з проектування, постачання конструкцій та обладнання (включаючи транспортування, монтаж та демонтаж) італійської експозиції у виставок "Міжнародний Меблевий Форум" (10-13 березня 2010 та березень 2011).

Базова вартість контракту для обох виставок: ЄВРО 1 020 000,00 (один мільйон двадцять тисяч), без урахування ПДВ, у відповідності до декрету 633/72.

Заявки на участь, разом з всією необхідною тендерною документацією, повинні бути надіслані до Інституту зовнішньої торгівлі Італії - Accettazione Corrispondenza - via Listz, 21, I-00144 Roma, останній термін - 11 грудня 2009 до 12.00, в іншому випадку компанія буде виключена з участі у тендері.

Тендер регламентовано загальними умовами, що надіслані до опублікування в офіційному віснику Європейського Союзу 20 листопада 2009 р., та вимогами, які разом з зразками заяви та декларації, можна знайти на сайті Інституту **www.ice.gov.it**, розділ "Lavora con noi", підрозділ

"bandi di gara". Офіційна мова - італійська, в тому числі для додаткової інформації та листування.

Відповідальний за тендер: п.Аделе Массі.

Для довідок адміністративного характеру: Лучия Сальваті,

тел. + 390659929273, факс + 390689280344, е-майл:contratti@ice.it.

Для довідок технічного характеру: арх. Антонелло Кокка - департамент проектування та графіки, тел. + 390659929258, е-майл:progettazione@ice.it.

Відділпідготовки контрактів
Керівник
Анжело Полі

КУРІНЬ

№ 226 (4726) СУБОТА, 28 ЛИСТОПАДА 2009

В Україні завтра пройде невеликий дощ. Уночі й уранці — тумани. Температура вночі від нуля до 7 градусів тепла, на заході й півночі країни місцями до –1; удень від +4 до +11, на крайньому півдні місцями +12–14 градусів. Вітер 5–12, у Карпатах 14 м/с.
У Києві та області хмарно, без істотних опадів, уночі та вранці слабкий туман. Вітер південно–західний, 5–10 м/сек. Термометр уночі покаже +1—3, удень +7 градусів.

ЦЬОГО ДНЯ, 28 ЛИСТОПАДА

1683. Помер Інокентій Гізель, культурний та церковний діяч. **1915.** Народився російський письменник Костянтин Симонов (романи «Живі і мертві», «Солдатами не народжуються», вірш «Жди мене»). **1918.** У Курській губернії більшовики створили Тимчасовий робітничо-селянський уряд України — з метою повалення гетьмана Скоропадського й відновлення радянської влади. **1943.** Розпочалась Тегеранська конференція. **1954.** Помер Енріко Фермі, італійський фізик, один з основоположників ядерної та нейтронної фізики. Нобелівський лауреат. **2006.** У приміщенні Верховної Ради України відкрито пам'ятну дошку журналістові Георгію Гонгадзе.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...сьогодні нашому авторові

Борису Ревчуну — 60?!

Ні?! *«Та не зійти мені з цього теплого місця!»* Це — «Клятва» Ревчуна.
І взагалі, ось вам від нього:

КАРИКАТУРИСТ ПРОДОВЖУЄ ТЕМУ

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

1

Мал. Олександра МОНАСТИРСЬКОГО.

2

ЗАКЛИКИ

☞ *Народні депутати! Більше народного щастя на душу населення!*

☞ *Музикантам — абсолютний слух, політикам — абсолютний нюх!*

☞ *Дивіденди за акціями протесту — народові!*

☞ *Черновецький! Не плутайте Баха з «Майбахом»!*

Мал. Бориса РЕВЧУНА.

☞ *Кожному рейдеру — по райдеру!*

☞ *Київрадо! Зроби тарифи на поховання сумісними з життям родичів небіжчиків!*

☞ *Президенте! Даєш десять кроків назустріч олігархам!*

☞ *Політики! Годі собачих боїв на тлі собачого життя народу!*

☞ *Безумству хоробрих — похоронну пісню!*

☞ *Не дамо перетворити держбюджет-2009 на сальдо-мортале!*

☞ *Геть усі «Геть!»!*

☞ *Уряде, не дай проїсти другий і третій транші кредиту МВФ до хліба нового врожаю!*

☞ *Політики! Майте совість — не видавайте себе за совість нації!*

☞ *Соціологи! Вище рейтинги платоспроможних політиків!*

☞ *Партіє регіонів! Кожному українцеві — по програмі виходу з кризи!*

☞ *Проведемо Євро-2012 достроково!*

☞ *Керманичі, виходячи з народу, доходьте до його сподівань і потреб!*

☞ *Хай живуть хабарники — найвиможливіші люди в світі!*

☞ *Праві, не ходіть наліво!*

☞ *Кожній жінці — великий шопінг!*

☞ *Політики, не діждете!*

☞ *Кожній шкварці — по акцизній марці!*

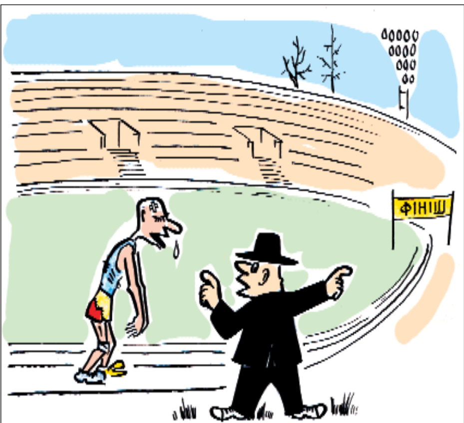
☞ *Аграрії всіх країн, посадимо і викопаємо картоплю до 1 червня!*

Оголошення

Міняю свою хату скраю на золоту середину.

ДОШКА ПОШАНИ

Фізпідготовка

Арсеній Яценюк, кандидат у Президенти:

— Я щось не бачив жодного кандидата в Президенти, який може або підтягтися, або віджатися, або пробігти в перший трійці.

Від чергового:

— Зате там є такі, які можуть: потягти, вижати й утекти...

Потворна новина

Борис Нємцов, російський політик:

— Єдине, чим можу порадувати, — у нас ще гірше. У нас тут такі потвори... Ваші, принаймні, хоч бояться громадської думки, а наші нічого не бояться. Просто потвори і все.

Від чергового:

— Не скажіть, ваші потвори бояться нашого Президента. Адже це один з них сказав, що Ющенко страшніший за Бендеру!

XXL і M

Інна Богословська, кандидат у Президенти:

— Коли мером Києва став Леонід Черновецький, а мером Харкова — Михайло Добкін, я заявила, що обрання цих двох людей на посади міських голів — це ганьба для України! І якщо Черновецький за роки своєї каденції деградував остаточно і став ще більшою ганьбою, то Добкін, навпаки, виріс.

Від чергового:

— Я правильно вас зрозумів: якщо Черновецький — це велика ганьба, то Добкін — ганьба на виріст?

О, щасливчик!

Юлія Тимошенко:

— Хочу вас трохи повеселити. Днями колишній глава ЦВК, а нині — депутат від Партії регіонів Сергій Ківалов в одному з інтерв'ю сказав, що він упевнений у перемозі Януковича, тому що «Віктор Федорович феноменально везуча людина». Мені це нагадало анекдот. Висить оголошення: пропав собачка. Особливі прикмети: одне око, кульгає на задню лапу, одне вухо надкушене, другого нема зовсім, на морді три шрами. Озивається на кличку Щасливчик».

Від чергового:

— Якщо цього собачку відмити, підфарбувати, вичесати, заплести на хвості кіску — цілком можна продати як породистого!

Справа про посадку

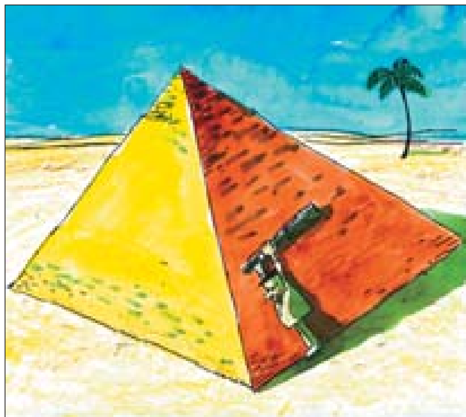
Дмитро Медведєв, Президент Російської Федерації (про боротьбу з корупцією):

— Самими посадками справи не вирішиш...

Від чергового:

— Чому ж? Вас, свого часу, теж по(під)садили!

Геть сумніви

Нестор Шуфрич, Партія регіонів:

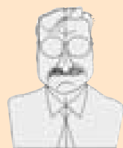
— Під час свого перебування на півострові в мене не лишилося сумнівів, що кримчани голосуватимуть за Януковича. Єдине, що сьогодні непокоїть, це явка кримчан...

Від чергового:

— Так, явку в Криму провалив депутат Василь Кисельов!

Мал. Василя ФЛЬОРКА, Вадима СИМИНОГИ, Миколи КАПУСТИ.

Чергував по «Куреню» Віталій СУДДЯ.

Редактор номера Віталій СУДДЯ.

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО,** Анатолій **ГОРЛОВ,** Сергій **ДЕМСЬКИЙ**, Віталій **ЖЕЖЕРА,** Іван **ІЛЛЯШ,** Світлана **ПИСАРЕНКО,** Віталій **СУДДЯ.**

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

(р) Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України
Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.
Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.
Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, 08775, для підприємств і організацій — 60955.
Передплатна ціна на 2009 рік: для фізичних осіб — 10,00 грн. та 6,00 грн., для підприємств і організацій — 30,00 грн на місяць.
Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 150000.

Друк: ТОВ «Мега-Поліграф», 02660 м. Київ, вул. Алма-Атинська, 2/1, тел. (044) 451-86-70
Зам 15662.

Макет, верстка — редакція газети «Голос України».
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

☎ **ТЕЛЕФОНИ:**
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56, 453-44-57;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

